

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av vissa bestämmelser i konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna samt med förslag till lag om ändring av utlänningslagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna samt de ändringar av utlänningslagen som föranleds av godkännandet.

Avsikten med konventionen är att säkerställa att en asylansökan som inlämnats i en medlemsstat prövas i en medlemsstat som i varje enskilt fall fastställs enligt principerna i konventionen. En medlemsstat har dock rätt att pröva en ansökan som framställts i den staten, även om den inte är skyldig till detta enligt konventionen. Asylansökningarna behandlas i enlighet med konventionen och protokollet angående flyktingars ställning och medlemsstaternas nationella lag-

stiftning. I konventionen ingår dessutom kompletterande bestämmelser om bl.a. återtagande av asylsökande och utbyte av upplysningar.

Finland har genom sin anslutning till Europeiska unionen förbundit sig att tillträda konventionen, som sannolikt kommer att träda i kraft för de ursprungliga konventionssparternas del under 1997. För Finlands del träder konventionen i kraft vid ingången av den tredje månaden efter det att anslutningsinstrumentet deponerats.

I propositionen ingår ett förslag till lag om sådana ändringar av utlänningslagen som konventionen förutsätter. De föreslagna ändringarna avses träda i kraft vid samma tidpunkt som konventionen.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläge och ärendets beredning

Konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna (i det följande kallad Dublinkonventionen) utarbetades innan Finland blev medlem av Europeiska unionen, under de sista åren av 1980-talet, av de dåvarande tolv medlemsstaterna i samråd. Arbetet med konventionen skedde vid en tidpunkt då man ansåg att öppnandet av den inre marknaden kommer att förutsätta att också människorna kan röra sig fritt inom medlemsstaternas område, vilket man antog skulle öka persontra-

fiken mellan länderna. Samtidigt ökade invandringen och flyktinstömmarna från tredje länder till medlemsstaterna, särskilt som en följd av de politiska omvälvningarna i östra Europa. Detta ökade inte bara invandringen från länderna i fråga utan även inresorna i medlemsstaterna från utomeuropeiska länder via dessa länder.

En annan sannolik följd av den inre marknaden och det öppnare östra Europa var att det kunde bli allmännare att en person inlämnade flera asylansökningar samtidigt eller i följd i olika stater. Skillnaderna i EU-ländernas lagstiftning och handläggning av asylansökningar förde med sig att antalet sökande fördelades ojämnt mellan EU-län-

derna. Dessutom blev handläggningstiderna ofta mycket långa. Medlemsstaterna kunde inte heller komma överens sinsemellan om fördelningen av ansvaret. Vidare var det sannolikt att de asylsökandes resor mellan länderna i allt större utsträckning kunde leda till att ingen stat skulle erkänna sig skyldig att ta upp ansökningarna till prövning. Detta hade lett till resor från land till land utan att de asylsökande skulle ha fått det skydd som förutsätts i internationella överenskommelser om flyktingars rättsliga ställning.

I den nya situationen konstaterade medlemsstaterna att de i det första skedet behövde åtminstone gemensamma regler om förfarandet och grunderna för fastställande av den medlemsstat som i ett enskilt fall skall svara för prövningen av en asylansökan och för att garantera att den asylsökande inte skickas från land till land utan att ansökan prövas på lämpligt sätt inom rimlig tid. Detta arbete gavs till en arbetsgrupp med företrädare för medlemsstaterna, som Europeiska gemenskapernas kommission tillsatte 1986 för att behandla frågor om invandring.

Samförstånd nåddes om grunderna för fastställande av den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en asylansökan och de inskrevs i Dublinkonventionen, som färdigställdes 1990. Enligt Dublinkonventionen sker dock handläggningen av ansökningarna och beslutsfattandet fortfarande enligt medlemsstaternas — tills vidare icke-harmoniserade — nationella lagstiftning. Konventionen uppställer dock ett centralt minimikrav på den nationella lagstiftningen: den skall garantera rätten till asyl enligt internationella konventioner angående flyktingars ställning och en stat har sålunda också skyldighet att pröva en ansökan som inlämnats till den.

Konventionen undertecknades av elva av Europeiska unionens medlemsstater i Dublin den 15 juni 1990, av Danmark ett år senare den 13 juni 1991. Ikraftträdandet har inte hållit den snabba tidtabell som ursprungligen planerades. Ikraftträdandet förutsätter ratificering eller godkännande av samtliga dåvarande medlemsstater, vilket tills vidare inte har skett. Det är Irlands ratifikation som saknas, men den kommer sannolikt att göras så att konventionen kan träda i kraft hösten 1997 för de ursprungliga parternas del.

Enligt artiklarna 3 och 4 i akten om villkoren för Finlands anslutning till Europeiska unionen, vilken ingår i anslutningsfördraget,

(FördrS102—103/1994) skall Finland solidariskt genomföra och delta i rådets samarbetsprojekt och utveckla dem. Dessutom förbinder sig Finland att tillträda de överenskommelser som ingåtts eller kommer att ingås mellan EU:s medlemsstater och som är oskiljaktigt förbundna med genomförandet av Maastrichtfördraget på rättsväsendets och inrikespolitikens område. Till artikel 3 i anslutningsakten hör en gemensam förklaring av Österrike, Finland och Sverige om att de frågor som de dåvarande EU-staterna hade kommit överens om sinsemellan redan före ikraftträdandet av medlemskapet inte skall öppnas på nytt av de nya medlemsstaterna i samband med anslutningen till konventionerna.

Dublinkonventionen hör till de överenskommelser som Finland på ovan nämnt sätt har förbundet sig att tillträda. Anslutningen sker i enlighet med traktatförandet enligt konstitutionen. I förhållande till de stater som ansluter sig till konventionen träder den i kraft vid ingången av den tredje månaden efter deponeringen av anslutningsinstrumentet.

Beträffande de andra nya medlemsstaterna har Sverige och Österrike meddelat att de kommer att slutföra ratificeringen av konventionen inom en snar framtid.

2. Dublinkonventionens huvudsakliga innehåll

Konventionen är det första steget i försöket att harmonisera asyltagstiftningen och asylpolitiken i medlemsstaterna. Den förutsätter att parterna ger de asylsökande ett tillräckligt skydd i enlighet med minimikraven i Genèvekonventionen den 28 juli 1951 och New York-protokollet den 31 januari 1967 om flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77/1968 och 78/1968, i fortsättningen kallade Genèvekonventionen och New York-protokollet) och i samarbete med Förenta Nationernas flyktingkommisarie.

Parterna till Dublinkonventionen förbinder sig att pröva asylansökningar av utlänningar som inte är medborgare i någon medlemsstat. Enligt konventionens inledning är konventionens primära syfte att garantera att en ansökan om asyl handläggs av en av medlemsstaterna inom rimlig tid. För detta ändamål fastställer konventionen de kriterier enligt vilka avgörandet om den ansvariga medlemsstaten skall fattas i ett enskilt fall. Varje

medlemsstat har dock rätt att pröva en asylansökan som inlämnats till den staten, om den sökande samtycker därtill, även om staten i fråga inte är skyldig till detta enligt bestämmelserna i konventionen.

Artiklarna 4 till 8 innehåller de kriterier enligt vilka den ansvariga staten skall fastställas. Dessa kriterier tillämpas i den ordning som de räknas upp i konventionen. För handläggningen svarar i första hand den medlemsstat som har beviljat flyktingstatus enligt Genèvekonventionen och New York-protokollet till en familjemedlem till den som söker asyl, i det fall att familjemedlemmen är lagligen bosatt i staten i fråga. Andra kriterier är uppehållstillstånd eller visering som utfärdats eller det ställe där den yttre gränsen passerats. Om den ansvariga staten inte kan fastställas på grundval av andra kriterier, är den medlemsstat i vilken ansökan om asyl givits in ansvarig för prövningen.

Den stat som är ansvarig för prövningen av en ansökan är skyldig att från en annan medlemsstat återta den sökande. I konventionen ingår även bestämmelser om tidsfrister och förfaranden för framställningar om prövning och återtagande. Dessutom innehåller konventionen bestämmelser om lämnande av upplysningar om enskilda asylansökningar samt om det allmänna utbytet av information i samband med asylfrågor. Även bestämmelser om temporärt avbrytande av tillämpningen av konventionen ingår. Frågor som gäller tillämpningen och behovet av att ändra konventionen behandlas av en kommitté som består av representanter för medlemsstaterna. Förbehåll kan inte göras till konventionen och varje stat som blir medlem av Europeiska gemenskaperna kan ansluta sig till den. I konventionen finns inga bestämmelser om en uppsägning.

Även om Finland inte har deltagit i beredningen av konventionen, överensstämmer de centrala konventionsbestämmelserna väl med de principer som omfattas i den finska lagstiftningen och i våra internationella överenskommelser av tidigare datum. Bestämmelserna i artikel 3 i konventionen om att lämna en ansökan oprövad samt vissa bestämmelser i artiklarna 4 till 6 om grunderna för att vägra pröva en ansökan förutsätter dock ändringar av utlänningslagen. Regeringens proposition har beretts som tjänsteuppdrag vid utrikesministeriet och inrikesministeriet. Justitieministeriet, arbetsministeriet och utlänningsverket har hörts under beredningen.

3. Dublinkonventionens förhållande till vissa andra internationella överenskommelser

Enligt Dublinkonventionen handläggs asylansökningarna i medlemsstaterna i enlighet med de principer som lagts fast i Genèvekonventionen och New York-protokollet, utan någon geografisk begränsning av räckvidden av dessa instrument. Genom denna konventionsbestämmelse anger Dublinkonventionen de minimivillkor som skall följas vid handläggningen enligt den nationella lagstiftningen och som fastställts i Genèvekonventionen och New York-protokollet. Då konventionen också ålägger den ansvariga medlemsstaten att pröva ansökningen, betyder detta att Dublinkonventionen erkänner rätten till asyl.

Dublinkonventionen innehåller ingen hänvisning till vare sig konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (FördrS 18—19/1990, i fortsättningen europeiska människorättskonventionen) eller någon annan internationell konvention om de mänskliga rättigheterna. Staterna som är parter till Dublinkonventionen är emellertid också parter till de centrala internationella konventionerna om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Fördraget om Europeiska unionen ålägger dem dessutom att följa den europeiska människorättskonventionen och andra internationella överenskommelser som ingåtts för att skydda människornas grundläggande rättigheter och som de har tillträtt. Att den europeiska människorättskonventionen inte uttryckligen omnämns i Dublinkonventionen minskar inte konventionsparternas skyldighet att följa människorättskonventionen.

Samtidigt med arbetet på Dublinkonventionen upprättade fem av EU-staterna — Belgien, Nederländerna, Luxemburg, Frankrike och Tyskland — en konvention om tillämpning av Schengenavtalet 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (i fortsättningen Schengenkonventionen), genom vilken man ville påskynda genomförandet av personers fria rörlighet på de ifrågavarande staternas territorier. I Schengenkonventionen ingår en omfattande helhet av ersättande åtgärder för att förhindra de hot och svårigheter som den fria rörligheten medför. Schengenkonventionen innehåller bl.a. bestämmelser om fastställan-

de av ansvarig stat för prövningen av ansökningar om asyl, vilka har nästan samma innehåll som bestämmelserna i Dublinkonventionen, även om de inte är lika detaljerade som dessa. Schengenkonventionen, som alla EU-stater inte har tillträtt, är avsedd att vara ett temporärt arrangemang, och bestämmelserna i den överges då man kommit överens om dessa frågor med samtliga medlemsstater på ett bindande sätt. Parterna till Schengenkonventionen har därför kommit överens om att då Dublinkonventionen träder i kraft kommer tillämpningen av motsvarande bestämmelser i Schengenkonventionen att upphöra. Schengenkonventionen kommer inte att hinna träda i kraft i Finland före ikraftträdandet av Dublinkonventionen.

Parallellt med arbetet på Dublinkonventionen utarbetade medlemsstaterna i samråd ett utkast till en konvention om kontroll av personer vid passage av Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser (i fortsättningen yttre gränssavtalet) med bestämmelser om inresekontroll, uppehållstillstånd, inreseförbud, utbyte av upplysningar, visumpolitik, olaglig passering av de yttre gränserna och transportbolagens ansvar. Dublinkonventionen och yttre gränssavtalet täcker tillsammans en stor del av bestämmelserna i Schengenkonventionen och kommer att ersätta Schengenbestämmelserna när de träder i kraft. Enighet har dock tills vidare inte kunnat uppnås om yttre gränssavtalet och därför träder Dublinkonventionen i det första skedet i kraft utan de kompletterande bestämmelserna i yttre gränssavtalet.

Överenskommelsen av den 12 juli 1957 mellan Finland, Norge, Sverige och Danmark om upphävande av passkontrollen vid de internordiska gränserna, som också gäller på Island sedan den 1 januari 1966, (FördrS 10/1958 och 70/1965, i fortsättningen den nordiska passkontrollöverenskommelsen) innehåller bestämmelser om kontrollen av de fördragsslutande staternas yttre gränser och om återtagandeplikten, vilka delvis överlap-

par bestämmelserna i Dublinkonventionen. När Dublinkonventionen har trätt i kraft i de nordiska länder som är medlemsstater av Europeiska unionen, tillämpas Dublinkonventionen i fråga om de överlappande bestämmelserna. I förhållande till de nordiska länder som inte är medlemsstater av Europeiska unionen tillämpas den nordiska passkontrollöverenskommelsen fortsättningsvis. Situationen kommer dock att förändras till följd av det samarbetsavtal som ingåtts mellan Island och Norge å ena sidan samt parterna till Schengenkonventionen, Finland, Sverige och Danmark å andra sidan. Ikraftträdandet av samarbetsavtalet är förknippat med vissa särskilda arrangemang, varav ett gäller parallellavtalet mellan Island, Norge och parterna till Dublinkonventionen, genom vilket bestämmelserna i Dublinkonventionen blir bindande även för Island och Norge.

4. Propositionens verkningar

4.1. Ekonomiska verkningar

Propositionen har inga betydande, förutsebara ekonomiska verkningar.

4.2. Verkningar i fråga om organisation och personal

Propositionen har inga betydande, förutsebara verkningar i fråga om organisation och personal. Det är möjligt att konventionen kommer att påverka antalet asylansökningar som handläggs i Finland, men i detta skede är det inte möjligt att uppskatta vare sig förändringens storlek eller trend eftersom inga internationella erfarenheter tills vidare finns att tillgå i fråga om tillämpningen av konventionen. Arbetet i den kommitté som anges i artikel 18 i konventionen kommer att medföra en del nya uppgifter för de tjänstemän som deltar i den beredande arbetsgruppen.

DETALJMOTIVERING

1. Konventionen och lagförslaget

1.1. Konventionen

Inledningen

I konventionens inledning konstateras att medlemsstaterna, trogna sin gemensamma humanitära tradition, garanterar flyktingar lämpligt skydd i enlighet med Genèvekonventionen och New York-protokollet. Medlemsstaterna strävar efter att gemensamt upprätta ett område utan inre gränser inom vilket fri rörlighet för personer garanteras. Genom konventionen vill man undvika situationer där en asylsökande lämnas i ovisshet om vilket resultat ansökningen kommer att leda till eller där den asylsökande hänvisas från en medlemsstat till en annan utan att ansökningen prövas.

Medlemsstaterna åtar sig att garantera att alla asylansökningar kommer att prövas. En ansökan prövas i en av medlemsstaterna och denna fastställs på basis av de kriterier som anges i konventionen. Varje medlemsstat förbehåller sig rätten att pröva en ansökan om asyl även om den staten inte är skyldig att göra detta enligt konventionen.

Artikel 1

I denna artikel definieras begreppen utlänningslag, asylansökan, asylsökande, prövning av asylansökan, uppehållstillstånd, inresevisering och transitvisering.

Konventionens definition av utlänningslag avviker från allmänt bruk och även från den definition som ingår i utlänningslagen, enligt vilken med utlänningslag avses var och en som inte är finsk medborgare. I konventionen avses utlänningslag dem som inte är medborgare i någon av Europeiska gemenskapernas medlemsstater. Om en medborgare i en medlemsstat söker asyl i en annan medlemsstat kan konventionen inte tillämpas på denna person.

Definitionen i konventionen av transitvisering avviker från den definition av genomresevisum som hittills använts i Finland. I konventionen avses med transitvisering även visering som berättigar till att passera genom transitområde i en hamn eller på en flygplats. I den finska utlänningslagstiftningen tas den avsedda transitviseringen i bruk ge-

nom ändringar av utlänningslagen och utlänningsförordningen, vilka träder i kraft 1.8.1997 (606-607/1997).

I övrigt motsvarar innehållet i de begrepp som används i konventionen gängse tolkningar i Finland.

Artikel 2

Enligt denna artikel bekräftar medlemsstaterna sina förpliktelser enligt Genèvekonventionen, som den ändrats genom New York-protokollet, utan någon geografisk begränsning vad gäller räckvidden av dessa instrument. De åtar sig också att samarbeta med Förenta Nationernas flyktingkommissariat (UNHCR) vid tillämpningen av dessa instrument.

Finland har ratificerat Genèvekonventionen utan geografiskt förbehåll och New York-protokollet 1968.

Artikel 3

Denna artikel innehåller konventionens grundläggande principer.

Medlemsstaterna förpliktar sig att pröva en asylansökan som givits in vid någon medlemsstats gräns eller på någon medlemsstats territorium. Som det konstaterats i samband med definitionerna i artikel 1 gäller konventionen endast asylansökningar som inges av medborgare i tredje land (medborgare i andra länder än de som är medlemmar av Europeiska gemenskaperna).

Asylansökan prövas av en enda medlemsstat som fastställs i enlighet med de kriterier som anges i konventionen. Kriterierna tillämpas i den ordning de anges.

Enligt konventionen skall den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av asylansökan handlägga ansökan i enlighet med sin nationella lagstiftning och sina internationella åtaganden. Konventionen påverkar sålunda inte det nationella asylförfarandet.

Som ett undantag till huvudregeln, enligt vilken den ansvariga staten fastställs enligt kriterierna i konventionen, har varje medlemsstat rätt att pröva en asylansökan som har ingetts till den, även om detta inte åligger den staten enligt konventionen. Däremot förutsätts samtycke av den som söker asyl. Den stat som enligt kriterierna i konventionen är ansvarig blir i dessa fall befriad från

sina förpliktelser. Den stat som beslutar att åta sig prövningen skall meddela den andra medlemsstaten, som är ansvarig enligt de nämnda kriterierna, att ansökan har övertagits.

Enligt konventionens principer behåller varje medlemsstat möjligheten att, i enlighet med sin nationella lagstiftning, sända en asylsökande till tredje land i överensstämmelse med Genèvekonventionen.

Förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan skall inledas så snart ansökan görs första gången i en medlemsstat.

Om en asylsökande återkallar sin ansökan i en medlemsstat innan den ansvariga staten har fastställts och söker asyl i en annan medlemsstat, måste den förstnämnda staten återta sökanden och förfarandet för att fastställa den för prövningen ansvariga staten skall slutföras. Återtagandeskyldigheten upphör dock om den asylsökande under tiden har lämnat medlemsstaternas territorium under minst tre månader eller om han eller hon har fått uppehållstillstånd på mer än tre månader av en medlemsstat.

Den finska utlänningslagen (378/1991) innehåller inte någon bestämmelse om när en asylansökan får lämnas oprövad i Finland. Däremot innehåller utlänningslagen en bestämmelse om när asyl kan vägras samt en bestämmelse om när en asylansökan kan avslås genast. Enligt 30 § 2 mom. 3 punkten utlänningslagen kan asyl vägras om utlänningen har vistats i en stat som tillträtt Genèvekonventionen eller i någon annan säker stat där han ansökt om asyl eller där han under sin vistelse haft möjlighet att ansöka om asyl. Enligt 32 § 3 mom. utlänningslagen kan en asylansökan genast avslås om en utlännings sökare söker asyl i Finland anländer från ett annat nordiskt land eller från ett land till vilket han med beaktande av 38 § 2 mom. kan sändas tillbaka och det inte finns grunder för att bevilja honom eller henne uppehållstillstånd i Finland med beaktande av 20 § och sökanden inte heller anför särskilda skäl för att landet i fråga ej är säkert för honom eller henne. Dessa lagrum är inte förenliga med den grundprincip i Dublinkonventionen enligt vilken en asylansökan prövas endast i ett medlemsland.

Den finska utlänningslagen innehåller inte heller någon bestämmelse om när en asylansökan skall prövas i Finland fastän ansökan ingetts i en annan stat. Den nordiska pass-

kontrollöverenskommelsen innehåller principen att en utlännings sökare som olovligt inrest i en annan nordisk stat skall återtas. I t.ex. Sverige har det ansetts att återtagandeskyldigheten inte kräver att utlänningslagen ändras, eftersom skyldigheten kan betraktas som en direkt följd av en överenskommelse, t.ex. den nordiska passkontrollöverenskommelsen, överenskommelserna om återtagande eller Dublinkonventionen. I motiveringen till ändringen av den svenska utlänningslagen konstateras dock att det visserligen kan ifrågasättas om inte lagen borde kompletteras med bestämmelser om i vilka fall en asylansökan skall prövas i Sverige, men att frågan bör övervägas i ett vidare sammanhang eftersom detta skulle kräva långtgående ändringar. Denna slutsats verkar motiverad även för Finlands del, särskilt då man beaktar förslagen i betänkandet av kommissionen för invandrar och flyktingpolitik (betänkande 1997:5) om en mera övergripande ändring av utlänningslagstiftningen.

Artiklarna 4—8

I artiklarna anges de kriterier enligt vilka den för prövningen av en asylansökan ansvariga medlemsstaten bestäms. Artiklarna 4 till 7 innehåller regler för bedömningen och de tillämpas i den ordning de räknas upp i konventionen. Artikel 8 innehåller en kompletterande bestämmelse som används för att fastställa den ansvariga staten om detta inte är möjligt enligt de övriga reglerna.

Det första kriteriet (artikel 4) gäller familjeband. Om en asylsökande har en familjemedlem som lagligen är bosatt i en medlemsstat och som där beviljats flyktingstatus enligt Genèvekonventionen, är denna medlemsstat ansvarig för prövningen av asylansökan. Dessutom skall de berörda personerna önska detta. Som familjemedlem avses i detta fall den asylsökandes maka eller make samt omyndiga, ogifta barn under 18 år eller, om den asylsökande själv är under 18 år och ogift, hans eller hennes föräldrar.

Utlänningslagen innehåller ingen bestämmelse enligt vilken en asylansökan kunde avslås på grund av att en familjemedlem till den sökande är bosatt som flykting i en annan stat.

Det andra kriteriet (artikel 5) gäller uppehållstillstånd eller visering i en annan medlemsstat. Om den asylsökande har ett giltigt uppehållstillstånd, är den medlemsstat som

har utfärdat tillståndet ansvarig för prövningen av asylansökan. Om den asylsökande har en gällande visering, är den medlemsstat som har utfärdat viseringen ansvarig för prövningen, med vissa undantag.

Artikel 6 beaktar de situationer där en asylsökande har flera uppehållstillstånd eller viseringar som utfärdats av olika medlemsstater. Ansvarig för prövningen är den stat som har utfärdat det uppehållstillstånd som löper ut senast. Huvudregeln i fråga om visum är att ansvaret ligger på den stat som har utfärdat den visering som löper ut senast. Om den asylsökande har haft ett eller flera uppehållstillstånd som löpt ut inom den senaste tvåårsperioden, eller en eller flera viseringar som löpt ut under den senaste sexmånadersperioden, och något av dessa dokument har gett den asylsökande rätt att resa in i en medlemsstats territorium, gäller konventionens bestämmelser om ansvarig stat så länge utlänningen inte lämnat medlemsstaternas territorium. Om uppehållstillståndet eller uppehållstillstånden löpt ut mer än två år tidigare, eller viseringen eller viseringarna mer än sex månader tidigare, och utlänningen inte har lämnat Europeiska gemenskapernas territorium, är den medlemsstat i vilken ansökan gavs in ansvarig för prövningen.

I utlänningslagen finns ingen bestämmelse enligt vilken en asylansökan kunde lämnas oprövad på grund av ett uppehållstillstånd eller en visering i en annan stat. Enligt 30 § 2 mom. 3 punkten utlänningslagen kan asyl vägras om utlänningen har vistats i en stat som tillträtt Genèvekonventionen eller i en annan säker stat, och enligt 32 § 3 mom. kan ansökan genast avslås om den sökande har anlänt från ett land till vilket han eller hon kan sändas tillbaka (med beaktande av 38 § 2 mom.). Bestämmelserna förutsätter inte att den sökande har uppehållstillstånd eller visering i det land som man har för avsikt att återsända honom eller henne till. Däremot kräver vardera lagrummet att den sökande har anlänt till Finland från det land man tänker återsända honom eller henne till. Enligt Dublinkonventionen är detta inte något absolut krav, ett uppehållstillstånd eller en visering är däremot en uttrycklig grund för återsändande.

Det tredje kriteriet (artikel 6) fastställer ansvaret vid olovlig passering av medlemsstaternas yttre gränser. Den medlemsstat som en asylsökande inrest i olovligen är skyldig att pröva asylansökan, om det kan bevisas

att den sökande passerat den yttre gränsen olovligt. Ansvaret upphör dock om det bevisas att sökanden uppehållit sig minst sex månader i den medlemsstat som han eller hon ingav asylansökan i. I detta fall är den senare medlemsstaten ansvarig för prövningen av ansökan.

Utlänningslagen har ingen motsvarande bestämmelse. Enligt den nordiska passkontrollöverenskommelsen kan en utlänning som inrest illegalt i Finland återsändas till ett annat nordiskt land under vissa förutsättningar, och Finland har motsvarande återtagandeskyldighet gentemot de andra nordiska länderna.

Även det fjärde kriteriet (artikel 7) gäller de yttre gränserna. Ansvaret för prövningen av en asylansökan ligger på den medlemsstat som är ansvarig för kontrollen av utlänningens inresa i medlemsstaternas territorium. Ett undantag från denna regel är de situationer där utlänningen efter viseringsfri inresa i en medlemsstat inger sin asylansökan i en annan medlemsstat där han eller hon likaså kan inresa utan visering. I dessa fall är den senare staten ansvarig. En medlemsstat som tillåter inresa utan visering i transitområdet på sina flygplatser anses inte, så länge det yttre gränsvärdet inte trätt i kraft, ansvarig för inresekontrollen av resenärer som inte lämnar transitområdet. Om ansökan om asyl inges i en medlemsstat under vistelse i transit på en flygplats är den staten ansvarig för prövningen.

En motsvarande bestämmelse saknas i utlänningslagen. Återtagandeskyldighet enligt den nordiska passkontrollöverenskommelsen uppkommer då en utlänning rest från ett nordiskt land till ett annat utan tillstånd. I Dublinkonventionen förutsätts dessutom att inresan i den första, för gränskontrollen ansvariga staten skett olovligen.

Den finska utlänningslagen har hittills inte krävt visering av utlänningar som passerat genom transitområde på flygplats. Dublinkonventionen kräver inte heller att sådan visering tas i bruk. Riksdagen har dock 4.6.1997 antagit en lag om ändring av 12 § utlänningslagen, i enlighet med ett beslut av Europeiska unionens råd om ett system för flygplatstransitering, så att till lagen fogas ett nytt slag av visum, nämligen visum för flygplatstransitering (606/1997). Nödvändiga ändringar har även gjorts i utlänningsförordningen (607/1997). Lagen och förordningen trädde i kraft 1.8.1997.

Artikel 8 innehåller en kompletterande bestämmelse i fråga om fastställandet av ansvarigheten. Enligt denna artikel är den första medlemsstat i vilken ansökan om asyl ges in ansvarig för prövningen, om den ansvariga medlemsstaten inte kan fastställas på grundval av andra kriterier som anges i konventionen.

Kriterierna i artiklarna 4 till 8 om fastställandet av ansvar är inte förenliga med bestämmelserna i den finska utlänningslagen. Därför föreslås det att 32 § 3 mom. utlänningslagen ändras så att en asylansökan kan avslås genast om utlänningsen i fråga kan återsändas till en annan stat som tillträtt Dublinkonventionen. Dessutom föreslås att till 30 § 2 mom. fogas en ny punkt 5 enligt vilken asyl kan vägras i synnerhet om en annan konventionsstat enligt Dublinkonventionen är skyldig att återta utlänningsen.

Artikel 9

Denna artikel innehåller ett undantag i fråga om ansvarigheten. En medlemsstat kan, även om den inte är ansvarig enligt kriterierna i konventionen, av humanitära skäl, särskilt av familjescäl eller av kulturella skäl, pröva en ansökan om asyl. En förutsättning är att en annan medlemsstat begärt detta och att den asylsökande önskar att ärendet överförs. Om den tillfrågade medlemsstaten bifaller begäran, övergår ansvaret för prövningen av ansökan till den staten.

Denna bestämmelse innebär inga problem med hänsyn till utlänningslagen. Bestämmelserna i 30 § 2 mom. 3 punkten och 32 § 3 mom. är inte absoluta. Även de föreslagna ändringarna av dessa lagrum är villkorliga, vilket ger de finska myndigheterna möjlighet att ta en asylansökan till prövning även i sådana fall att någon skyldighet därtill inte föreligger enligt konventionen.

Artikel 10

I denna artikel anges närmare vad skyldigheten att ansvara för prövningen av en asylansökan innebär. Ansvar skall tas för den asylsökande och prövningen av ansökan skall slutföras. Ansvarsskyldigheten gäller även en asylsökande som återkallat sin ansökan och sökt asyl i en annan medlemsstat, samt en asylsökande vars ansökan avslagits och som vistas olovligt i en annan medlemsstat. Om en medlemsstat utfärdar ett uppe-

hållstillstånd på mer än tre månader för en asylsökande, övergår återtagandeskyldigheten och ansvaret att slutföra prövningen av ansökan på denna medlemsstat.

Ansvaret för en asylsökande som inte fått prövningen av sin ansökan slutförd upphör om den sökande lämnat medlemsstaternas territorium under minst tre månaders tid. Ansvar för en asylsökande som inte fått prövningen av sin ansökan slutförd eller som har återkallat sin ansökan upphör om den stat som är ansvarig för prövningen av asylansökan, till följd av återkallelse av eller avslag på ansökan, har vidtagit erforderliga åtgärder för att sökanden skall kunna återvända till sitt ursprungsland eller till ett annat land som han eller hon lagligen kan resa i.

Den finska utlänningslagen innehåller ingen bestämmelse om i vilka fall en asylansökan skall tas upp till prövning i Finland. Utlänningslagen reglerar inte heller skyldigheten att återta en utlänningsen. Den nordiska passkontrollöverenskommelsen innehåller principen om skyldighet att återta en utlänningsen som inrest illegalt i ett annat nordiskt land. Dessutom har Finland bilaterala överenskommelser om återtagande med Estland och Lettland.

I fråga om ansvarsskyldigheten finns inget behov att ändra utlänningslagen i detta skede, vilket också konstaterats under artikel 3, eftersom skyldigheten kan anses härröra direkt av överenskommelsen. En naturlig följd av att en asylsökande tagits emot är att hans eller hennes asylansökan prövas.

Artiklarna 11—13

Dessa artiklar gäller förfarandet vid överföringen av ansvaret för prövningen. Artiklarna reglerar olika tidsfrister.

En begäran om övertagande av ansvaret skall göras hos en annan medlemsstat inom sex månader från det att asylansökan gavs in. Begäran skall innehålla de uppgifter som behövs för att den anmodade staten skall kunna bedöma sin skyldighet enligt konventionen. Ansvaret bestäms på grundval av de omständigheter som förelåg vid tidpunkten för ansökan.

En begäran om övertagande av ansvaret skall besvaras inom tre månader från det att den togs emot. Om något svar inte lämnas inom denna tidsfrist, uppfattas det som ett samtycke till begäran.

Den asylsökande måste överföras till den medlemsstat som är ansvarig för prövningen inom en månad från det att begäran om övertagande av ansvaret har bifallits eller från det att talan som sökanden fört mot beslutet avgjorts, om detta förfarande haft uppskjutande verkan.

Som jämförelse kan konstateras att tidsfristen för en begäran om återtagande är kortare (en månad) i den nordiska passkontrollöverenskommelsen än i Dublinkonventionen. Enligt den nordiska passkontrollöverenskommelsen upphör även återtagandeskyldigheten tidigare, eftersom den inte gäller en utläning som vistats minst sex månader i den stat som begär återtagande. I Dublinkonventionen räknas tidsfristerna från tidpunkten för ingivande av asylansökan.

Artikel 14

Enligt denna artikel utbyter medlemsstaterna information om den nationella lagstiftning och den praxis som skall tillämpas i asylärenden. Varje kvartal utbyter de också statistiska uppgifter om antalet asylsökande som anländer per månad, grupperade efter nationalitet.

Dessutom kan medlemsstaterna utbyta information av allmän karaktär om nya strömningar vad gäller asylansökningar och om situationen i asylsökandes ursprungsländer eller de länder de kommer ifrån. Om den uppgiftslämnande medlemsstaten önskar att dessa upplysningar skall vara konfidentiella, skall de andra medlemsstaterna respektera detta.

Det utbyte av information av allmän karaktär som artikeln handlar om sker redan i dag mellan medlemsstaterna i Europeiska unionen inom CIREA-arbetsgruppen (centret för information om, reflektion över och utbyte av uppgifter rörande asyl), som lyder under rådet för rättsliga och inrikes frågor.

Artikel 15

Denna artikel gäller utbytet av information om asylsökande och asylansökningar mellan medlemsländerna i enskilda fall. En annan medlemsstat skall på begäran få den information som behövs för att avgöra vilken medlemsstat som är skyldig att pröva en asylansökan, för att pröva en ansökan eller för att fullgöra förpliktelseerna enligt konventionen. Informationen kan gälla personupp-

gifter om den sökande eller, i förekommande fall, dennes familjemedlemmar. Personuppgifter är namn, medborgarskap samt födelsetid och födelseort. Informationen kan också gälla identitetshandlingar och resedokument och andra upplysningar som behövs för att fastställa en persons identitet. Dessutom kan informationen avse personens uppehållsorter och resvägar, viseringar eller uppehållstillstånd som utfärdats av en medlemsstat, platsen där asylansökan gjorts, datum för asylansökan, uppgift om i vilket skede handläggningen är och eventuella beslut i ärendet.

En medlemsstat kan av en annan medlemsstat begära upplysningar om den sökandes grunder för asylansökan och om grunderna för beslutet. Dessa uppgifter får lämnas till en annan stat endast med samtycke av den asylsökande och är beroende av den anmodade medlemsstatens prövning.

Utbyte av information kan endast ske mellan de myndigheter som varje medlemsstat har anmält till den i artikel 18 nämnda kommittén. Informationen får endast användas för att avgöra vilken medlemsstat som är skyldig att pröva en asylansökan, för att pröva ansökan eller för att fullgöra förpliktelseerna enligt konventionen. I medlemsstaterna kan informationen överlämnas till sådana myndigheter och domstolar som skall avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en asylansökan, som handlägger asylansökningar eller som skall fullgöra förpliktelseerna enligt konventionen.

Den uppgiftslämnande medlemsstaten skall kontrollera att uppgifterna är riktiga och aktuella. Om en medlemsstat lämnat oriktiga uppgifter eller uppgifter som inte borde ha lämnats, skall den genast då saken uppmärksammas meddela detta till den mottagande medlemsstaten, som skall rätta eller förstöra uppgifterna. En asylsökande har rätt att ta del av den information som utväxlas om honom eller henne och att kräva att uppgifterna rättas eller förstörs, om de är oriktiga eller om de inte borde ha lämnats ut.

Varje medlemsstat skall registrera lämnandet och mottagandet av information. Uppgifter får inte sparas under längre tid än vad som är nödvändigt för att uppnå de ändamål för vilka de utväxlades. Den överlämnade informationen skall ges samma skydd som motsvarande uppgifter har i den mottagande staten.

Om en medlemsstat önskar datorisera in-

formationen eller en del av den, är detta möjligt endast om staten i fråga har tillträtt konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter (FördrS 36/1992) och har anförtrott behandlingen av informationen och tillsynen av nyttjandet av den åt ett nationellt organ.

Eftersom artikel 15 uttryckligen avgränsar utbytet av information till att gälla det individuella fallet, regleras i Finland överlämnandet och behandlingen av mottagna uppgifter huvudsakligen av lagen om allmänna handlingars offentlighet (83/1951) och förordningen innefattande vissa undantag i fråga om allmänna handlingars offentlighet (650/1951). I vissa av de fall som avses i konventionen är även personregisterlagen (471/1987) och personregisterförordningen (476/1987) tillämpliga. Bedömningen av bestämmelserna i artikel 15 påverkas dessutom av bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och det fria flödet av sådana uppgifter (95/46/EG). Personuppgiftskommissionen (betänkande 1997:9) har utrett integreringen av dessa bestämmelser i finsk lagstiftning. Artikel 15 i Dublinkonventionen förutsätter inga ändringar av lagstiftningen i Finland.

Enligt 6 § lagen om allmänna handlingars offentlighet (739/1988) har var och en rätt att få del av en handling som är offentlig i enlighet med 3, 4 och 5 §. Denna rättighet har inte begränsats till endast finska medborgare eller finska myndigheter, vilket betyder att uppgifter kan lämnas även till utländska medborgare och myndigheter när en handling är offentlig. I förordning bestäms undantag till principen om allmänna handlingars offentlighet. Enligt 1 § 1 mom. 2 a punkten (1558/1994) i förordningen skall handlingar som gäller Finlands förhållande till andra stater eller internationella organisationer samt handlingar som gäller ärenden som handläggs i ett internationellt organ samt handlingar som gäller finska statens, finska medborgares eller personers som uppehåller sig i Finland förhållanden till en annan stats myndigheter hållas hemliga. Dessa handlingar skall dock hemlighållas endast i det fall att utgivandet av informationen om dem skulle medföra skada eller olägenhet för Finlands internationella förhållanden eller förutsättningar att delta i det internationella samarbetet. Eftersom det information-

utbyte som bestäms i konventionen sker för att främja det internationella samarbetet, kommer sekretessbestämmelsen i 1 § 1 mom. 2 a punkten knappast att bli tillämplig på utbyte av information enligt artikel 15 i konventionen.

Vissa av Finlands bilaterala överenskommelser om återtagande av personer som inkommit illegalt i landet har anammat samma principiella inställning till informationsutbyte som Dublinkonventionen. Vid ikraftsättandet av dem har det konstaterats att bestämmelserna om informationsutbytet motsvarar finsk lagstiftning i enlighet med vad som beskrivits här.

Personregisterlagen och personregisterförordningen innehåller uppgifter om överlämnande av personuppgifter till utlandet då det är fråga om massutlämnande eller känsliga stickprov. Dublinkonventionen gäller endast överlämnande av uppgifter i det enskilda fallet, men enligt personregisterlagen skall med massutlämnande avses inte bara det att ett helt personregister eller en större del av personuppgifterna om de registrerade ges ut, utan även att personuppgifter lämnas ut i en form som lämpar sig för automatisk databehandling, oberoende av antalet uppgifter (2 § 8 punkten). Informationsutbytet enligt konventionen är åtminstone i teorin möjligt att genomföra också på ett sådant sätt att villkoren för överlämnandet bedöms på basis av reglerna för massutlämnande.

Enligt 22 § personregisterlagen får personuppgifter som införts i eller inhämtats för personregister ges ut i form av massutlämnande eller känsliga stickprov, utan tillstånd av datasekretessnämnden eller utan samtycke eller uppdrag av den registrerade, endast till länder vars lagstiftning motsvarar bestämmelserna i personregisterlagen. Om dessa länder stadgas närmare genom förordning. Enligt 13 § personregisterförordningen får personuppgifter, utan tillstånd av datasekretessnämnden eller samtycke av den registrerade, lämnas ut till de länder som har anslutit sig till konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter (FördrS 36/1992). Medlemsstaterna i Europeiska unionen har, med undantag av Italien, tillträtt denna konvention. Italien har nyligen fått en datalagstiftning som uppfyller minimivillkoren i datasekretesskonventionen, och man håller som bäst på att bereda ett tillträde till konventionen. Även Grekland saknar erforderlig lagstift-

ning än så länge, men landet är part av den nämnda konventionen. Europaparlamentets och rådets direktiv om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (95/46/EG) ålägger medlemsstaterna att senast i oktober 1998 tillse att deras lagstiftning om datasekretess ligger i nivå med konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter. Senast i detta skede blir det möjligt att från Finland överlämna information som massutlämnande till samtliga medlemsstater. Som det redan har konstaterats gäller de nämnda begränsningarna inte det vanliga utbytet av information om individuella fall.

Den registeransvariges skyldighet att kontrollera tillförlitligheten hos uppgifterna i registret regleras i 9 § personregisterlagen, rätten till insyn i 11 §, begränsningar av rätten till insyn i 12 § och rättelse av fel i 15 §. Dessa bestämmelser motsvarar bestämmelserna i artikel 15 i Dublinkonventionen. Uppmärksamhet bör dock ägnas åt att artikel 15 stycke 7 i konventionen ger en asylsökande absolut rätt att ta del av de upplysningar som utväxlats om honom eller henne, under den tid som dessa finns tillgängliga. I den finska personregisterlagen och i det nämnda direktivet, som utfärdats 1995 efter det att konventionen färdigställts, fastställs vissa undantag till den registrerades rätt till insyn. Direktivet sätts i kraft i samtliga medlemsstaters nationella lagstiftning senast i oktober 1998. Till denna del skall motsvarande bestämmelse i Dublinkonventionen sannolikt tolkas med hänsyn till begränsningarna i direktivet och i den harmoniserade nationella lagstiftningen.

Artikel 16

Enligt denna artikel kan den medlemsstat som innehar ordförandeskapet i Europeiska unionen, för att ändra eller göra tillägg i konventionen, organisera ett möte för den kommitté som anges i artikel 18 för att besluta om ändringarna eller tilläggen. Medlemsstaterna kan för kommittén lägga fram förslag till ändringar i och tillägg till konventionen. Kommittén fattar sina beslut i frågan enhälligt. De ändringar som kommittén antar träder i kraft i enlighet med bestämmelserna i artikel 22.

Artikel 17

Om en medlemsstat har svårigheter med tillämpningen av konventionen på grund av att omständigheterna förändrats, kan den föra saken inför den kommitté som anges i artikel 18. Kommittén kan tillåta att medlemsstaten tillfälligt upphäver tillämpningen av konventionen, om svårigheterna funnits under minst sex månader. Tillståndet kan ges under förutsättning att förverkligandet av de mål som anges i artikel 8 a i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen inte hindras eller står i strid med medlemsstaternas andra internationella förpliktelser.

Artikel 18

Enligt denna artikel skall en kommitté tillsättas med en företrädare för regeringen i varje medlemsstat. Ordförandeskapet i kommittén utövas av den medlemsstat som innehar ordförandeskapet i Europeiska unionen. Kommissionen kan delta i handläggningen i kommittén.

På begäran av en medlemsstat prövar kommittén varje fråga av allmän natur som gäller tillämpningen eller tolkningen av konventionen. Kommittén antar besluten om tillägg eller ändringar av konventionen. Den beslutar om detaljerna i förfarandet för återtagande av asylsökande och om att tillåta en medlemsstat att tillfälligt upphäva tillämpningen av konventionen.

Kommittén fattar sina beslut enhälligt utom i fråga om tillåtelsen till suspendering. Sådant beslut fattas med två tredjedels majoritet. Kommittén fastställer sin arbetsordning och kan tillsätta arbetsgrupper.

Artikel 19

Denna artikel innehåller vissa geografiska begränsningar av konventionens tillämpningsområde. Beträffande Danmark gäller konventionen inte Färöarna och Grönland, om inte Danmark lämnar en förklaring om motsatsen. Beträffande Frankrike och Nederländerna gäller konventionen endast dessa länders europeiska territorier. Beträffande Storbritannien gäller konventionen endast Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland. Den gäller inte de europeiska territorier för vilkas förbindelser med tredje land Storbritannien är ansvarigt, om inte

Storbritannien förklarar motsatsen.

Artikel 20

Enligt denna artikel kan förbehåll inte göras till konventionen.

Artikel 21

Enligt denna artikel kan varje medlemsstat av Europeiska gemenskaperna ansluta sig till konventionen. Härvid träder konventionen i kraft den första dagen i den tredje månaden efter deponeringen av anslutningsinstrumentet.

Artikel 22

Denna artikel innehåller bestämmelser om ikraftträdandet. Ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrumenten deponeras hos Irlands regering som underrättar regeringarna i de andra medlemsstaterna om deponeringarna. Konventionen träder i kraft den första dagen i den tredje månad som följer efter det att den sista signatärstaten har deponerat sitt ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument.

1.2. Lagen om ändring av utlänningslagen

Dublinkonventionen innehåller principen att en asylansökan skall prövas i endast en medlemsstat i Europeiska unionen. Denna princip omfattas inte av 30 § och 32 § 3 mom. utlänningslagen. Därför föreslås det att till 30 § 2 mom. utlänningslagen fogas en ny femte punkt enligt vilken asyl kan vägras i synnerhet om en annan konventionsstat enligt Dublinkonventionen är skyldig att ta ansvaret för den asylsökande. I enlighet med samma princip föreslås ett nytt 4 mom. till utlänningslagen, enligt vilket en asylansökan kan avslås direkt om utlänningsen enligt Dublinkonventionen kan återsändas till en annan medlemsstat som enligt konventionen är ansvarig för prövningen av ansökan.

Enligt bestämmelsen om undantag i artikel 9 i konventionen kan en medlemsstat pröva en ansökan även när den inte är ansvarig enligt konventionen. Denna bestämmelse kräver inte någon ändring av utlänningslagen, eftersom formuleringarna i 30 § och 32 § inte är absoluta, vilket gör det möjligt dels att bevilja asyl i sådana fall där asyl

kunde vägras enligt lag (30 §), dels att inte genast avslå en asylansökan fastän detta vore möjligt enligt lag (32 §). De föreslagna ändringarna av 30 § och 32 § utlänningslagen har även de givits villkorlig formulering och hindrar sålunda inte de finska myndigheterna att pröva en ansökan och bevilja asyl i sådana fall där någon prövningsskyldighet inte föreligger enligt konventionen.

Till 33 § utlänningslagen föreslås ett nytt 3 mom. enligt vilket det i Finland skall vara utlänningsverket som beslutar om återtagande av utlänningslagstiftning och om framställningar till andra medlemsstater om återtagande enligt konventionen.

2. Ikraftträdande

Dublinkonventionen har ännu inte trätt i kraft. Den sista av de tolv signatärstaterna, Irland, kommer sannolikt att ratificera konventionen så att den kan träda i kraft i dessa tolv stater under hösten 1997. För Finlands del träder den i kraft den första dagen i den tredje månaden efter deponeringen av ratifikationsinstrumentet hos Irlands regering.

Den lag som ingår i propositionen föreslås träda i kraft samtidigt som konventionen.

3. Behovet av riksdagens samtycke

Den finska utlänningslagstiftningen svarar i huvuddrag mot förpliktelserna i Dublinkonventionen. I konventionen ingår dock bestämmelser om situationer där en asylansökan kan lämnas oprövad, vilka kräver att utlänningslagen ändras.

Med stöd av det ovan anförda och i enlighet med 33 § regeringsformen och 69 § 1 mom. riksdagsordningen föreslås

att Riksdagen godkänner de bestämmelser som kräver Riksdagens samtycke i den i Dublin den 15 juni 1990 ingångna konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna.

Eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lag

om ändring av utlänningslagen

I enlighet med riksdagens beslut fogas till 30 § 2 mom. en ny 5 punkt, till 32 §, sådan den lyder i lag 639/1993, ett nytt 4 mom. och till 33 §, sådan den lyder i lag 154/1995, ett nytt 3 mom. som följer:

30 §

5) ansvaret för den asylsökande ankommer på någon annan stat som har tillträtt den i Dublin den 15 juni 1990 ingångna konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna (i det följande *Dublinkonventionen*).

32 §

En asylansökan kan även avslås genast, om den asylsökande kan sändas till en annan stat som enligt Dublinkonventionen är ansvarig för prövningen av ansökan.

33 §

Utlänningsverket beslutar om det övertagande av ansvar för asylsökande som Dublinkonventionen avser och om ingivandet av framställningar till en annan konventionsstat.

Helsingfors den 29 augusti 1997

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Utrikesminister *Tarja Halonen*

KONVENTION

**RÖRANDE BESTÄMMANDET AV DEN
ANSVARIGA STATEN FÖR
PRÖVNINGEN AV EN ANSÖKAN OM
ASYL SOM FRAMSTÄLLTS I EN AV
MEDLEMSSTATERNA I DE
EUROPEISKA GEMENSKAPERNA**

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK,
FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT,
HELLENISKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN,
FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,

IRLANDS PRESIDENT,
ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA,
PORTUGISISKA REPUBLIKENS PRESIDENT,
HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRIANNIEN OCH NORDIRLAND,

SOM TAGIT HÄNSYN till målsättningen som sattes upp av Europa- rådet den 8 och 9 december 1989 om en harmonisering av deras asylpolitik,

BESLUTNA, trogna sin gemensamma humanitära tradition, att garantera flyktingar ett lämpligt skydd i enlighet med bestämmelserna i Genève-konventionen den 28 juli 1951, ändrad genom New York-protokollet den 31 januari 1967, rörande flyktingar och härnå efter kallade "Genève-konventionen" respektive "New York-protokollet";

CONVENTION

**RELATIVE A LA DETERMINATION DE
L'ETAT RESPONSABLE DE L'EXAMEN
D'UNE DEMANDE D'ASILE PRESENTÉE
DANS L'UN DES ETATS MEMBRES
DES COMMUNAUTES EUROPEENNES**

SA MAJESTE LE ROI DES BELGES,

SA MAJESTE LA REINE DU DANEMARK,
LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FEDERALE D'ALLEMAGNE,
LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE,
SA MAJESTE LE ROI D'ESPAGNE,

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FRANÇAISE,
LE PRESIDENT D'IRLANDE,
LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE ITALIENNE,
SON ALTESSE ROYALE LE GRAND-DUC DE LUXEMBOURG,
SA MAJESTE LA REINE DES PAYS-BAS,
LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE PORTUGAISE,
SA MAJESTE LA REINE DU ROYAUME-UNI DE GRANDE-BRETAGNE ET D'IRLANDE DU NORD,

CONSIDERANT l'objectif fixé par le Conseil européen de Strasbourg des 8 et 9 décembre 1989, d'une harmonisation de leurs politiques d'asile;

DECIDES, par fidélité à leur tradition humanitaire commune, à garantir aux réfugiés une protection appropriée conformément aux dispositions de la convention de Genève du 28 juillet 1951, modifiée par le protocole de New York du 31 janvier 1967, relatifs au statut des réfugiés et ci-après dénommés respectivement "convention de Genève" et "protocole de New York";

SOM TAGIT HÄNSYN till det gemensamma målet, som är ett område utan inre gränser inom vilket särskilt garanteras den fria rörligheten för personer enligt bestämmelserna i fördraget om den Europeiska Gemenskapen, så som det ändrats av Enhetsakten;

MEDVETNA OM nödvändigheten att vidta åtgärder för att undvika att förverkligandet av detta mål inte skapar situationer som leder till att en sökande alltför lång tid lämnas i osäkerhet om den troliga bedömningen som kommer att göras av hans eller hennes ansökan och måna om att ge varje asylsökande en garanti för att hans eller hennes ansökan kommer att prövas av en av medlemsstaterna och att undvika att asylsökanden hänvisas successivt från en medlemsstat till en annan utan att någon av medlemsstaterna erkänner sig behörig pröva ansökan om asyl;

MÅNA OM att fortsätta dialogen som inlemts med Förenta Nationernas flyktingkommissarie för att nå de mål som anges nedan;

BESLUTNA att för tillämpningen av denna konvention genomföra ett nära samarbete på olika sätt; bland annat genom utbyte av information,

HAR BESLUTAT ATT SLUTA DENNA KONVENTION OCH HAR FÖR DETTA ÄNDAMÅL UTSETT TILL BEFULLMÄKTIGADE:

HANS MAJESTÄT BELGARNAS KONUNG

Melchior WALTHELET, vice premiärminister, justitieminister samt minister för små och medelstora företag och egenföretagare,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV DANMARK

Hans ENGEL, justitieminister,

FÖRBUNDSREPUBLICEN TYSKLANDS PRESIDENT

Dr. Helmut RÜCKRIEGEL, Förbundsrepubliken Tysklands ambassadör i Dublin och Wolfgang SCHÄUBLE, förbundsrikesminister,

CONSIDERANT l'objectif commun d'un espace sans frontières intérieures au sein duquel sera notamment garantie la libre circulation des personnes selon les dispositions du traité instituant la Communauté économique européenne, tel que modifié par l'Acte unique européen;

CONSCIENTS de la nécessité de prendre des mesures afin d'éviter que la réalisation de cet objectif n'engendre des situations aboutissant à laisser trop longtemps un demandeur dans l'incertitude sur la suite susceptible d'être donnée à sa demande et soucieux de donner à tout demandeur d'asile la garantie que sa demande sera examinée par l'un des États membres et d'éviter que les demandeurs d'asile ne soient renvoyés successivement d'un État membre à un autre sans qu'aucun de ces états ne se reconnaisse compétent pour l'examen de la demande d'asile;

SOUCIEUX de poursuivre le dialogue engagé avec le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés pour atteindre les objectifs exposés ci-dessus;

DECIDES à mettre en oeuvre pour l'application de la présente Convention une coopération étroite par divers moyens parmi lesquels des échanges d'informations,

ONT DECIDE DE CONCLURE LA PRESENTE CONVENTION ET ONT DESIGNÉ A CET EFFET COMME PLENIPO-TENTIAIRES:

SA MAJESTE LE ROI DES BELGES,

Melchior WATHELET, Vice-premier Ministre et Ministre de la Justice et des Classes moyennes

SA MAJESTE LA REINE DU DANEMARK,

Hans ENGELL, Ministre de la Justice

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FEDERALE D'ALLEMAGNE,

Dr. Helmut RÜCKRIEGEL, Ambassadeur de la République fédérale d'Allemagne à Dublin et Wolfgang SCHÄUBLE, Ministre fédéral de l'Intérieur

HELLENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT
Ioannis VASSILIADES, minister för allmän ordning,

HANS MAJESTÄT KONUNGEN AV SPANIEN
José Luis CORCUERA, inrikesminister,

FRANSKA REPUBLIKENS PRESIDENT
Pierre JOXE, inrikesminister,

IRLANDS PRESIDENT
Ray BURKE, justitie- och kommunikationsminister,

ITALIENSKA REPUBLIKENS PRESIDENT
Antonio GAVA, inrikesminister,

HANS KUNGLIGA HÖGHET STORHERTIGEN AV LUXEMBURG
Marc FISCHBACH, minister för utbildning, justitieminister och minister för offentliganställda,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV NEDERLÄNDERNA
Ernst Maurits Henricus HIRSCH BALLIN, justitieminister och minister för frågor rörande Nederländska Antillerna och Aruba,

PORTUGISKA REPUBLIKENS PRESIDENT
Manuel PEREIRA, inrikesminister,

HENNES MAJESTÄT DROTTNINGEN AV FÖRENADE KONUNGARIKET STORBRIANNIEN OCH NORDIRLAND
David WADDINGTON, inrikesminister och Sir Nicholas Maxted FENN, KCMG, Förenade konungariket Storbritanniens och Nordirlands ambassadör i Dublin,

VILKA, efter att ha utväxlat sina fullmakter som erkänts vara i god och vederbörlig form,

HAR ENATS OM DE BESTÄMMELSER SOM FÖLJER:

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE HELLENIQUE
Ioannis VASSILIADES, Ministre de l'Ordre public

SA MAJESTE LE ROI D'ESPAGNE,
Jose Luis CORCUERA, Ministre de l'Intérieur

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE FRANÇAISE,
Pierre JOXE, Ministre de l'Intérieur

LE PRESIDENT DE L'IRLANDE,
Ray BURKE, Ministre de la Justice et des Communications

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE ITALIENNE,
Antonio GAVA, Ministre de l'Intérieur

SON ALTESSE ROYALE LE GRAND-DUC DE LUXEMBOURG,
Marc FISCHBACH, Ministre de l'Education nationale, Ministre de la Justice, Ministre de la Fonction publique

SA MAJESTE LA REINE DES PAYS-BAS,
Ernst Maurits Nenricus HIRSCH BALLIN, Ministre de la Justice et Ministre des Affaires concernant les Antilles néerlandaises et Aruba

LE PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE PORTUGAISE
Manuel PEREIRA, Ministre de l'Intérieur

SA MAJESTE LA REINE DU ROYAUME-UNI DE GRANDE-BRETAGNE ET D'IRLANDE DU NORD
David WADDINGTON, Ministre de l'Intérieur et Nicholas Maxted FENN, KCMG, Ambassadeur du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et de l'Irlande du Nord à Dublin

LESQUELS, après avoir échangé leurs pleins pouvoirs reconnus en bonne et due forme,

SONT CONVENUS DES DISPOSITIONS OUI SUIVENT :

Artikel 1

1. För ändamålen med denna konvention skall följande ord betyda

a) utlänning: varje person som inte är hemmahörande i en medlemsstat;

b) asylsökande: begäran genom vilken en utlänning anhåller hos en medlemsstat om skydd enligt Genève-konventionen genom att förklara sig ha flyktingstatus enligt första artikeln i Genèvekonventionen, ändrad genom New York-protokollet;

c) asylsökande: utlänning som har lagt fram en ansökan om asyl som inte har slutligt avgjorts;

d) prövning av asylansökan: alla de prövningsåtgärder, beslut eller bedömningar som görs av de behöriga myndigheterna rörande en asylansökan, med undantag för procedurerna för att bestämma den medlemsstat som är ansvarig för att pröva asylansökan i kraft av bestämmelserna i denna konvention;

e) uppehållstillstånd: varje bemyndigande som givits av myndigheterna i en medlemsstat och som tillåter en utlänning att vistas på dess territorium, med undantag för viseringar och beviljanden av uppehållstillstånd under behandlingen av en ansökan om uppehållstillstånd eller en asylansökan;

f) inresevisering: bemyndigande eller beslut från en medlemsstat som tillåter en utlänning att resa in på dess territorium, under förutsättning att de andra villkoren för visering är uppfyllda;

g) transitvisering: bemyndigande eller beslut från en medlemsstat som tillåter en utlänning transit genom dess territorium eller i transitzonen i en hamn eller på en flygplats, under förutsättning att de andra villkoren för transit är uppfyllda.

2. Viseringens beskaffenhet avgörs enligt de definitioner som anges i paragraf 1 punkt f) och g).

Artikel 2

Medlemsstaterna bekräftar sina åligganden enligt Genève-konventionen, som den ändrats i New York-protokollet, utan någon geografisk restriktion av fältet för tillämpning av dessa instrument, och sitt engagemang för att samarbeta med Förenta Nationernas flyktingkommissarie vid tillämpningen av dessa instrument.

Article 1

1. Aux fins de la présente convention, on entend par :

a) étranger : toute personne autre qu'un ressortissant d'un Etat membre;

b) demande d'asile : requête par laquelle un étranger sollicite d'un Etat membre la protection de la convention de Genève en invoquant la qualité de réfugié au sens de l'article 1er de la convention de Genève, modifiée par le protocole de New York;

c) demandeur d'asile : étranger ayant présenté une demande d'asile sur laquelle il n'a pas encore été statué définitivement;

d) examen d'une demande d'asile : ensemble des mesures d'examen, des décisions ou des jugements rendus par les autorités compétentes sur une demande d'asile à l'exception des procédures de détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile en vertu des dispositions de la présente convention;

e) titre de séjour : toute autorisation délivrée par les autorités d'un Etat membre autorisant le séjour d'un étranger sur son territoire, à l'exception des visas et des autorisations de séjour délivrés pendant l'instruction d'une demande de titre de séjour ou d'une demande d'asile;

f) visa d'entrée : autorisation ou décision d'un Etat membre en vue de permettre l'entrée d'un étranger sur son territoire, sous réserve que soient remplies les autres conditions d'entrée;

g) visa de transit : autorisation ou décision d'un Etat membre en vue de permettre le transit d'un étranger sur son territoire ou dans la zone de transit d'un port ou d'un aéroports, sous réserve que soient remplies les autres conditions de transit.

2. La nature du visa s'apprécie par rapport aux définitions énoncées au paragraphe 1 points f) et g).

Article 2

Les Etats membres réaffirment leurs obligations aux termes de la convention de Genève, modifiée par le protocole de New York, sans aucune restriction géographique du champ d'application de ces instruments, et leur engagement de coopérer avec les services du Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés pour l'application de ces instruments.

Artikel 3

1. Medlemsstaterna förpliktat sig att varje utlänning som ansöker om asyl antingen vid deras gränser eller på deras territorium skall få sin asylansökan prövad.

2. Denna ansökan prövas av en enda medlemsstat i enlighet med de kriterier som anges i denna konvention. De kriterier som uppräknats i artiklarna 4 till 8 är tillämpliga i den ordning de anges.

3. Denna ansökan prövas av denna medlemsstat i enlighet med dess nationella lagstiftning och internationella åtaganden.

4. Varje medlemsstat har rätt att pröva en asylansökan som framställs till den av en utlänning, även om denna prövning inte åligger den i kraft av de kriterier som anges i denna konvention, under förutsättning att den asylsökande samtycker till det.

Den medlemsstat som är ansvarig för tillämpning av förut nämnda kriterier blir således befriad från sina skyldigheter som överförs till den medlemsstat som önskar pröva asylansökan. Den senare staten skall informera den medlemsstat som är ansvarig enligt nämnda kriterier om den har mottagit denna ansökan.

5. Varje medlemsstat behåller möjligheten att, med tillämpning av sin nationella rätt, skicka en asylsökande till ett tredje land i enlighet med bestämmelserna i Genève-konventionen, så som den ändrats genom New York-protokollet.

6. Processen genom vilken det bestäms vilken medlemsstat som, ikraft av denna konvention, är ansvarig för prövningen av asylansökan inleds från det att en asylansökan görs för första gången i en medlemsstat.

7. Den medlemsstat i vilken asylansökan har gjorts är förpliktad, under de villkor som anges i artikel 13 och för att fullfölja processen för att bestämma den medlemsstat som är ansvarig för prövning av asylansökan, att återta den asylsökande som befinner sig i en annan medlemsstat och som har gjort en asylansökan efter att ha återtagit sin ansökan under gången av processen för bestämmande av ansvarig medlemsstat.

Denna skyldighet upphör om den asylsökande under tiden har lämnat medlemsstaternas territorium under en period på minst tre månader eller från en medlemsstat har fått ett uppehållstillstånd som gäller mer än tre månader.

Article 3

1. Les Etats membres s'engagent à ce que tout étranger qui présenter à la frontière ou sur leur territoire, une demande d'asile auprès de l'un d'entre eux voie sa demande examinée.

2. Cette demande est examinée par un seul Etat membre conformément aux critères définis par la présente convention. Les critères énumérés aux articles 4 à 8 s'appliquent dans l'ordre dans lequel ils sont présentés.

3. Cette demande est examinée par cet Etat conformément à sa législation nationale et à ses obligations internationales.

4. Chaque Etat membre a le droit d'examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un étranger, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères définis par la présente convention, à condition que le demandeur d'asile y consente.

L'Etat membre responsable en application des critères précités est alors libéré de ses obligations qui sont transférées à l'Etat membre qui souhaite examiner la demande d'asile. Ce dernier Etat en informe l'Etat membre responsable en application desdits critères si celui-ci a été saisi de cette demande.

5. Tout Etat membre conserve la possibilité, en application de son droit national, d'envoyer un demandeur d'asile vers un Etat tiers dans le respect des dispositions de la convention de Genève, modifiée par le protocole de New York.

6. Le processus de détermination de l'Etat membre qui, en vertu de la présente convention, est responsable de l'examen de la demande d'asile est engagé dès qu'une demande d'asile est introduite pour la première fois auprès d'un Etat membre.

7. L'Etat membre auprès duquel a été introduite la demande d'asile est tenu, dans les conditions prévues à l'article 13 et en vue d'achever le processus de détermination de l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile, de reprendre le demandeur d'asile qui se trouve dans un autre Etat membre et y a formulé une demande d'asile après avoir retiré sa demande pendant le processus de détermination de l'Etat responsable.

Cette obligation cesse si le demandeur d'asile a quitté entre-temps le territoire des Etats membres pendant une période d'au moins trois mois ou a été mis en possession, par un Etat membre, d'un titre de séjour d'une durée supérieure à trois mois.

Artikel 4

Om en asylsökande har en familjemedlem som har erkänd flyktingstatus enligt Genève-konventionen, som den ändrats genom New York-protokollet, i en medlemsstat och som lagligen vistas där, är denna stat ansvarig för prövningen av ansökan under förutsättning att de berörda så önskar.

Den berörda familjemedlemmen kan inte vara annan än asylsökandens make eller hans eller hennes omyndiga, ogifta barn som är yngre än 18 år eller hans eller hennes far eller mor om asylsökanden själv är ett omyndigt, ogift barn yngre än 18 år.

Artikel 5

1 Om asylsökanden är innehavare av ett uppehållstillstånd som är gällande, är den medlemsstat som beviljade detta tillstånd ansvarig för prövningen av asylansökan.

2. Om asylsökanden är innehavare av en visering som är gällande, är den medlemsstat som beviljade denna visering ansvarig för prövningen av asylansökan med undantag för följande situationer:

a) om viseringen har utfärdats efter ett skriftligt bemyndigande från en annan medlemsstat är denna stat ansvarig för prövningen av asylansökan. Då en medlemsstat först rådfrågar, bland annat av säkerhetsskäl, den centrala myndigheten i en annan medlemsstat, utgör den senares medgivande inte ett skriftligt bemyndigande i denna bestämmelses mening;

b) om asylsökanden har en transitvisering och gör sin ansökan i en annan medlemsstat där han inte är underkastad krav på visering, är den senare medlemsstaten ansvarig för prövningen av asylansökan;

c) om asylsökanden är innehavare av en transitvisering och gör sin ansökan i den medlemsstat som har beviljat denna visering efter att ha fått skriftlig bekräftelse från de diplomatiska eller konsulära myndigheterna i den medlemsstat som är målet för resan att utlänningen inte behöver visering och uppfyller villkoren för inresa i denna stat, är den senare ansvarig för prövningen av asylansökan.

3. Om den asylsökande är innehavare av flera uppehållstillstånd eller viseringar som är gällande, utfärdade av olika medlemsstater, skall ansvaret för prövningen åvila medlemsstaterna i följande ordning:

Article 4

Si le demandeur d'asile a un membre de sa famille qui s'est vu reconnaître la qualité de réfugié au sens de la convention de Genève, modifiée par le protocole de New York, dans un Etat membre et qui y réside également, cet Etat est responsable de l'examen de la demande, à la condition que les intéressés le souhaitent. Le membre de la famille concerné ne peut être que le conjoint du demandeur d'asile ou son enfant mineur célibataire de moins de 18 ans, ou son père ou sa mère si le demandeur d'asile est lui-même un enfant mineur célibataire de moins de 18 ans.

Article 5

1. Si le demandeur d'asile est titulaire d'un titre de séjour en cours de validité, l'Etat membre qui a délivré ce titre est responsable de l'examen de la demande d'asile.

2. Si le demandeur d'asile est titulaire d'un visa en cours de validité, l'Etat membre qui a délivré ce visa est responsable de l'examen de la demande d'asile, sauf dans les hypothèses suivantes :

a) si ce visa a été délivré sur autorisation écrite d'un autre Etat membre, ce dernier est responsable de l'examen de la demande d'asile. Lorsqu'un Etat membre consulte au préalable, pour des raisons notamment de sécurité, l'autorité centrale d'un autre Etat membre, l'accord de ce dernier ne constitue pas une autorisation écrite au sens de la présente disposition ;

b) si le demandeur d'asile, titulaire d'un visa de transit, présente sa demande dans un autre Etat membre ou il n'est pas soumis à l'obligation de visa, ce dernier Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile;

c) si le demandeur d'asile titulaire d'un visa de transit présente sa demande dans l'Etat qui lui a délivré ce visa et qui a eu confirmation écrite des autorités diplomatiques ou consulaires de l'Etat membre de destination que l'étranger dispense de visa répondait aux conditions d'entrée dans cet Etat, ce dernier est responsable de l'examen de la demande d'asile.

3. Si le demandeur d'asile est titulaire de plusieurs titres de séjour ou visas en cours de validité, délivrés par différents Etats membres, l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile est :

a) den stat som har utfärdat det uppehållstillstånd som ger den längsta rätten till vistelse eller, för det fall att tillstånden gäller för lika lång tid, den stat som har utfärdat det uppehållstillstånd där förfalldagen är mest avlägsen;

b) den stat som har utfärdat den visering vars förfalldag är mest avlägsen när de olika viseringarna är av samma beskaffenhet;

c) i fall där viseringarna är av olika beskaffenhet, den stat som har utfärdat den visering som har den längsta giltighetstiden eller, i fall med lika lång giltighet, den stat som har utfärdat den visering vars förfalldag är mest avlägsen. Denna bestämmelse är inte tillämplig på fall där sökanden är innehavare av en eller flera transitviseringar utfärdade mot uppvisande av en inresevisering i en annan medlemsstat. I detta fall är den medlemsstaten ansvarig.

4. Om asylsökanden endast är innehavare av ett eller flera uppehållstillstånd som förfallit inom den senaste tvåårsperioden eller en eller flera viseringar som förfallit inom den senaste sexmånadersperioden och som gjort det möjligt för honom eller henne att inresa i en medlemsstats territorium, är paragraferna 1, 2 och 3 tillämpliga under den tid som utlänningsen inte har lämnat medlemsstaternas territorium.

När asylsökanden är innehavare av ett eller flera uppehållstillstånd som förfallit mer än två år tillbaka eller en eller flera viseringar som förfallit mer än sex månader tillbaka och som gjort det möjligt för honom eller henne att inresa i en medlemsstats territorium och om utlänningsen inte har lämnat det gemensamma territoriet, är den medlemsstat ansvarig i vilken ansökan görs.

Artikel 6

När det kan visas att en asylsökande utan tillstånd passerat gränsen till en medlemsstat, landvägen, sjövägen eller luftvägen, efter att ha kommit från en stat som inte är medlem i de Europeiska gemenskaperna, skall den stat i vilken inresan ägt rum vara ansvarig för prövningen av asylansökan.

Denna stat upphör emellertid att vara ansvarig om det visas att sökanden har uppehållit sig i den medlemsstat där asylansökan görs minst sex månader före ingivandet av ansökan. I så fall är den senare medlemsstaten ansvarig för prövningen av asylansökan.

a) L'Etat qui a délivré le titre de séjour qui confère le droit de séjour le plus long ou, en cas de durée de validité identique de ces titres, l'Etat qui a délivré le titre de séjour dont l'échéance est la plus lointaine;

b) L'Etat qui a délivré le visa ayant l'échéance la plus lointaine lorsque les différents visas sont de même nature;

c) en cas de visas de nature différente, l'Etat ayant délivré le visa ayant la plus longue durée de validité ou en cas de durée de validité identique. L'Etat qui a délivré le visa dont l'échéance est la plus lointaine. Cette disposition n'est pas applicable au cas où le demandeur est titulaire d'un ou de plusieurs visas de transit délivrés sur présentation d'un visa d'entrée dans un autre Etat membre. Dans ce cas cet Etat membre est responsable.

4. Si le demandeur d'asile est seulement titulaire d'un ou de plusieurs titres de séjour périmés depuis moins de deux ans ou d'un ou de plusieurs visas périmés depuis moins de six mois lui ayant effectivement permis l'entrée sur le territoire d'un Etat membre, les paragraphes 1, 2 et 3 sont applicables aussi longtemps que l'étranger n'a pas quitté le territoire des Etats membres.

Lorsque le demandeur d'asile est titulaire d'un ou plusieurs titres de séjour périmés depuis plus de deux ans ou d'un ou plusieurs visas périmés depuis plus de six mois lui ayant effectivement permis l'entrée sur le territoire d'un Etat membre et si l'étranger n'a pas quitté le territoire commun, est responsable l'Etat membre dans lequel la demande est présentée.

Article 6

Lorsque le demandeur d'asile a franchi irrégulièrement, par voie terrestre, maritime ou aérienne en provenance d'un Etat non membre des Communautés européennes, la frontière d'un Etat membre par lequel il peut être prouvé qu'il est entré, ce dernier Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile.

Toutefois, cet Etat cesse d'être responsable s'il est prouvé que le demandeur d'asile a séjourné dans l'Etat membre dans lequel il a présenté sa demande au moins six mois avant la présentation de cette demande. Dans ce cas, ce dernier Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile.

Artikel 7

1. Ansvaret för prövning av en asylansökan åligger den medlemsstat som ansvarar för kontrollen av utlänningens inresa i medlemsstaternas territorium, utom om utlänningen efter att lagligen ha rest in i en medlemsstat i vilken han eller hon är viseringsfri gör sin asylansökan i en annan medlemsstat i vilken han eller hon likaledes är viseringsfri för inresa i territoriet. I detta fall är den senare medlemsstaten ansvarig för prövningen av asylansökan.

2. I avvaktan på ikraftträdandet av en överenskommelse mellan medlemsstaterna rörande förutsättningarna för passerandet av yttre gränser, är den medlemsstat som bemyndigar transit utan visering i transitzonen på sina flygplatser inte att anse som ansvarig för kontrollen av inresa med avseende på resenärer som inte lämnar transitzonen.

3. När asylansökan gjorts vid tiden för transit på en medlemsstats flygplats, är denna stat ansvarig för prövningen.

Artikel 8

Då den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av asylansökan inte kan utpekas på basis av andra kriterier som uppräknas i denna konvention, är den första medlemsstaten i vilken asylansökan gjorts ansvarig för prövningen.

Artikel 9

Varje medlemsstat kan, fastän den inte är ansvarig i enlighet med de kriterier som anges i denna konvention, av humanitära skäl, grundade särskilt på familje- eller kulturskäl, pröva en asylansökan på begäran av en annan medlemsstat och under förutsättningen att den asylsökande så önskar.

Om den tillfrågade medlemsstaten bifaller denna begäran, överförs ansvaret för prövningen av ansökan till den staten.

Artikel 10

1. Den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en asylansökan vid tillämpningen av de kriterier som anges i denna konvention är förpliktad att:

Article 7

1. La responsabilité de l'examen d'une demande d'asile incombe à l'Etat membre responsable du contrôle de l'entrée de l'étranger sur le territoire des Etats membres, sauf, si après Otre entré légalement dans un Etat membre o il est dispensé de visa, l'étranger présente sa demande d'asile dans un autre Etat membre dans lequel il est également dispensé de visa pour l'entrée sur le territoire. Dans ce cas, ce dernier Etat est responsable de l'examen de la demande d'asile.

2. Jusqu'à l'entrée en vigueur d'un accord soit intervenu entre les Etats membres au sujet des modalités de franchissement des frontières extérieures, l'Etat membre qui autorise un transit sans visa par la zone de transit de ses aéroports n'est pas considéré comme responsable du contrôle de l'entrée à l'égard de voyageurs qui ne sortent pas de la zone de transit.

3. Lorsque la demande d'asile est présentée lors du transit dans un aéroport d'un Etat membre, celui-ci est responsable de l'examen.

Article 8

Lorsque l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile ne peut être désigné sur la base des autres critères énumérés dans la présente convention, le premier Etat membre auprès duquel la demande d'asile a été présentée est responsable de l'examen.

Article 9

Tout Etat membre peut, alors même qu'il n'est pas responsable, en application des critères définis par la présente convention, examiner pour des raisons humanitaires, fondées notamment sur des motifs familiaux ou culturels, une demande d'asile, à la requête d'un autre Etat membre et à condition que le demandeur d'asile le souhaite.

Si l'Etat membre sollicité accède à cette requête, la responsabilité de l'examen de la demande lui est transférée.

Article 10

1. L'Etat membre responsable de l'examen d'une demande d'asile en application des critères définis par la présente convention est tenu de :

a) omhändertaga, under de villkor som anges i artikel 11, en asylsökande som har gjort en ansökan i en annan medlemsstat;

b) slutföra prövningen av asylansökan;

c) åter släppa in eller återtaga, under de villkor som anges i artikel 13, en asylsökande vars ansökan är under prövning och som olovligen befinner sig i en annan medlemsstat;

d) återtaga, under de villkor som anges i artikel 13, en asylsökande som har återkallat en ansökan som är under prövning och som har gjort en asylansökan i en annan medlemsstat;

e) återtaga, under de villkor som anges i artikel 13, en utlänning vars ansökan har avslagits och som olovligen befinner sig i en annan medlemsstat.

2. Om en medlemsstat utfärdar uppehållstillstånd till en asylsökande med en varaktighet på över tre månader, överförs skyldigheterna enligt paragraf 1 punkterna a) till e) till den staten.

3. De skyldigheter som anges i paragraf 1 punkterna a) till d) upphör om utlänningen i fråga har lämnat medlemsstaternas territorium under en period av minst tre månader.

4. De skyldigheter som anges i paragraf 1 punkterna d) och e) upphör om den stat som är ansvarig för prövningen av asylansökan har vidtagit eller genomfört, som följd av återkallelse av eller avslag på ansökan, de åtgärder som är nödvändiga för att utlänningen skall återvända till sitt ursprungsland eller till ett annat land dit han lagligen kan bege sig.

Artikel 11

1. Om en medlemsstat i vilken en asylansökan har gjorts bedömer att en annan medlemsstat är ansvarig för prövningen av denna ansökan, kan den första staten begära, så snabbt som möjligt och i vart fall inom sex månader från det att asylansökan gjordes, att den senare staten skall överta ansvaret för sökanden.

Om begäran om omhändertagande inte görs inom sex månader, faller ansvaret för prövning av asylansökan på den stat i vilken asylansökan har gjorts.

2. Begäran om omhändertagande skall innehålla de omständigheter som gör det möjligt för myndigheterna i den tillfrågade med-

a) prendre en charge, dans les conditions prévues à l'article 11, le demandeur d'asile qui a présenté une demande dans un autre Etat membre;

b) mener à terme l'examen de la demande d'asile;

c) réadmettre ou reprendre, dans les conditions prévues à l'article 13, le demandeur d'asile dont la demande en cours d'examen et qui se trouve irrégulièrement dans un autre Etat membre;

d) reprendre, dans les conditions prévues à l'article 13, le demandeur d'asile qui a retiré sa demande en cours d'examen et qui a formulé une demande d'asile dans un autre Etat membre;

e) reprendre, dans les conditions prévues à l'article 13, l'étranger dont il a rejeté la demande et qui se trouve irrégulièrement dans un autre Etat membre.

2. Si un Etat membre délivre au demandeur d'asile un titre de séjour d'une durée supérieure à trois mois, les obligations prévues au paragraphe 1 points a) à e) lui sont transférées.

3. Les obligations prévues au paragraphe 1 points a) à d) cessent si l'étranger en cause a quitté le territoire des Etats membres pendant une durée av moins égale à trois mois.

4. Les obligations prévues au paragraphe 1 points d) et e) cessent si l'Etat responsable de l'examen de la demande d'asile à pris et mis effectivement en oeuvre, à la suite du retrait ou du rejet de la demande, les dispositions nécessaires pour que l'étranger se rende dans son pays d'origine ou dans un autre pays o il pouvait légalement se rendre.

Article 11

1. L'Etat membre auprès duquel une demande d'asile a été présentée et qui estime qu'un autre Etat membre est responsable de l'examen de cette demande peut requérir ce dernier aux fins de prise en charge dans les plus brefs délais et, en tout état de cause, dans un délai de six mois après le dépôt de la demande d'asile.

Si la demande de prise en charge n'est pas formulée dans le délai de six mois, la responsabilité de l'examen de la demande d'asile combe à l'Etat auprès duquel la demande d'asile a été présentée.

2. La demande de prise en charge doit comporter des indications permettant aux autorités de l'Etat requis de constater la re-

lemsstaten att avgöra om den är ansvarig enligt de kriterier som anges i denna konvention.

3. Vilken stat som är ansvarig i enlighet med dessa kriterier skall avgöras på basis av den situation som var för handen när asylsökanden gjorde sin ansökan i en medlemsstat för första gången.

4. Medlemsstaten måste avgöra en begäran om mottagande inom tre månader räknat från när den inkom. Avsaknad av svar vid utgången av denna tidsfrist är detsamma som ett accepterande av begäran om mottagande.

5. Överföringen av en asylsökande från den medlemsstat där ansökan om asyl gjordes till den medlemsstat som är ansvarig måste ske senast en månad efter godtagandet av begäran om mottagande eller en månad efter avgörandet av den rättsliga talan som utlänningen eventuellt fört mot beslutet om överföring, om denna process medför att beslutet inte får verkställas.

6. Bestämmelser som fastställs inom ramen för artikel 18 kan senare mer detaljerat lägga fast de särskilda villkoren för mottagandet.

Artikel 12

När en asylansökan görs till de behöriga myndigheterna i en medlemsstat av en sökande som befinner sig på en annan medlemsstats territorium, åligger det den medlemsstat på vilkens territorium sökanden befinner sig att avgöra vilken medlemsstat som skall vara ansvarig för prövning av asylansökan. Denna medlemsstat skall informeras utan dröjsmål av den medlemsstat där ansökan gjorts och är således vid tillämpningen av denna konvention att anse som den medlemsstat i vilken asylansökan gjorts.

Artikel 13

En asylsökande skall återtas i de fall som beskrivs i artikel 3 paragraf 7 och i artikel 10 enligt följande:

a) begäran om återtagande måste innehålla de omständigheter som gör det möjligt för den tillfrågade staten att konstatera att den är ansvarig i enlighet med artikel 3 paragraf 7 och artikel 10;

b) den stat som tillfrågas om återtagande skall svara på begäran inom åtta dagar rä-

sponsabilité de cet Etat au regard des critères définis par la présente convention.

3. La détermination de l'Etat responsable en application de ces critères se fait sur la base de la situation qui existait au moment où le demandeur d'asile a présenté sa demande pour la première fois auprès d'un Etat membre.

4. L'Etat membre doit statuer sur la demande de prise en charge dans un délai de trois mois à compter de sa saisine. L'absence de réponse à l'expiration de ce délai équivaut à l'acceptation de la demande de prise en charge.

5. Le transfert du demandeur d'asile de l'Etat membre dans lequel la demande d'asile a été présentée à l'Etat membre responsable doit intervenir au plus tard un mois après l'acceptation de la demande de prise en charge ou un mois après l'issue de la procédure contentieuse éventuellement engagée par l'étranger contre la décision de transfert si cette procédure est suspensive.

6. Des dispositions arrêtées dans le cadre de l'article 18 pourront préciser ultérieurement les modalités particulières de la prise en charge.

Article 12

Lorsqu'une demande d'asile est introduite auprès des autorités compétentes d'un Etat membre par un demandeur qui se trouve sur le territoire d'un autre Etat membre, la détermination de l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile incombe à l'Etat membre sur le territoire duquel se trouve le demandeur. Cet Etat membre est informé sans délai par l'Etat membre saisi de la demande et est alors, pour l'application de la présente convention, considéré comme l'Etat membre auprès duquel la demande d'asile a été introduite.

Article 13

1. La reprise en charge d'un demandeur d'asile dans les cas prévus à l'article 3 paragraphe 7 et à l'article 10 s'effectue selon les modalités suivantes:

a) la demande aux fins de reprise en charge doit comporter des indications permettant à l'Etat requis de constater qu'il est responsable conformément à l'article 3 paragraphe 7 et à l'article 10;

b) l'Etat requis pour la reprise en charge est tenu de répondre à la demande qui lui

knat från det att begäran görs. Om den medger ansvar skall den återta asylsökanden så snart som möjligt och senast inom en månad efter det att den gått med på återtagande.

2. De bestämmelser som fastställts inom ramen för artikel 18 kan i detalj precisera de specifika kraven för återtagande.

Artikel 14

1. Medlemsstaterna skall företa ömsesidiga utbyten avseende:

— de nationella lagbestämmelser eller förordningar eller den praxis som är tillämpliga inom asylområdet,

— de statistiska uppgifter som rör antalet asylsökande per månad och deras fördelning på nationalitet. Sådan information skall vidarebefordras varje kvartal genom Europeiska gemenskapernas råds generalsekretariat som skall se till att informationen sprids till medlemsstaterna, till de Europeiska gemenskapernas kommission och till Förenta Nationernas flyktingkommissarie.

2. Medlemsstaterna kan företa ömsesidiga utbyten avseende:

— information av allmän karaktär om nya tendenser rörande asyl ansökningar,

— information av allmän karaktär om situationen i asylsökandes ursprungsländer eller de länder de kommer ifrån.

3. Om den medlemsstat som tillhandahåller den information som åsyftas i paragraf 2 önskar ge den konfidentiell karaktär, måste denna önskan respekteras av de andra medlemsstaterna.

Artikel 15

1. Varje medlemsstat skall överlämna till varje medlemsstat som så begär den information om enskilda ärenden som är nödvändig för att:

— avgöra den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av asylansökan;

— pröva asylansökan;

— verkställa alla åligganden som följer av denna konvention.

2. Denna information kan endast avse:

— personuppgifter rörande sökanden och, i förekommande fall, medlemmar av hans

est faite dans un délai de huit jours à compter de sa saisine. Il est tenu de reprendre effectivement en charge le demandeur d'asile le plus rapidement possible et au plus tard dans un délai d'un mois après qu'il a accepté la reprise en charge.

2. Des dispositions arrêtées dans le cadre de l'article 18 pourront préciser ultérieurement les modalités particulières de la reprise en charge.

Article 14

1. Les Etats membres procèdent à des échanges mutuels portant sur :

— les dispositions législatives ou réglementaires ou les pratiques nationales applicables dans le domaine de l'asile,

— les données statistiques concernant les arrivées mensuelles des demandeurs d'asile et leur répartition par nationalité. Ces transmissions ont lieu trimestriellement par l'intermédiaire du Secrétariat général du Conseil des Communautés européennes qui en assure la diffusion auprès des Etats membres, de la Commission des Communautés européennes et du Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés.

2. Les Etats membres peuvent procéder à des échanges mutuels portant sur :

— les informations de caractère général sur les tendances nouvelles en matière de demandes d'asile,

— les informations de caractère général concernant la situation dans les pays d'origine ou de provenance des demandeurs d'asile.

3. Si l'Etat membre qui communique les informations visées au paragraphe 2 souhaite leur donner un caractère confidentiel, cette confidentialité doit être respectée par les autres Etats membres.

Article 15

1. Chaque Etat membre communique à tout Etat membre qui en fait la demande les informations individuelles qui sont nécessaires pour :

— déterminer l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile

— l'examen de la demande d'asile

— la mise en oeuvre de toutes obligations découlant de la présente convention.

2. Ces informations ne peuvent porter que sur:

— les données personnelles relatives au demandeur et le cas échéant aux membres

familj (fullständigt namn — i förekommande fall tidigare namn — smeknamn och pseudonymer — nationalitet — nuvarande och föregående — födelsedatum och födelseort;

— identitets- och resedokument (passnummer, giltighetstid, datum för utfärdande, utfärdande myndighet, plats för utfärdande etc);

— annan information som är nödvändig för att fastställa sökandens identitet;

— orter där sökanden uppehållit sig och resvägar;

— uppehållstillstånd och viseringar som har utfärdats av en medlemsstat;

— platsen där ansökan gjorts;

— datum för en eventuell tidigare asylansökan, datum för den aktuella ansökan, hur långt handläggningen framskridit och lydelsen av det beslut som kan ha fattats.

3. Dessutom kan en medlemsstat begära att en annan medlemsstat meddelar på vilka skäl asylsökanden grundar sin ansökan och, i förekommande fall, grunderna för beslut som fattats rörande sökanden. Den medlemsstat som fått begäran avgör om den kan uppfylla den. Under alla förhållanden är överlämnandet av dessa upplysningar beroende av den asylsökandes samtycke.

4. Detta utbyte av information skall fullgöras på begäran av en medlemsstat och kan bara äga rum mellan de myndigheter som har utsetts av varje medlemsstat och meddelats till den kommitté som anges i artikel 18.

5. Den utväxlade informationen får bara användas för de ändamål som anges i paragraf 1. I varje medlemsstat får informationen bara vidarebefordras till myndigheter och domstolar vars uppdrag är att:

— avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen av asylansökan;

— pröva asylansökan;

— verkställa alla skyldigheter som följer av denna konvention.

6. Den medlemsstat som överför uppgifter ansvarar för att de är riktiga och aktuella.

Om det framgår att denna medlemsstat har lämnat uppgifter som inte är riktiga eller som inte borde ha överförts, skall de mottagande medlemsstaterna informeras om det utan dröjsmål. De är förpliktade att rätta denna information eller radera den.

de sa famille (nom et prénom — le cas échéant nom antérieur — surnoms ou pseudonymes, nationalité — actuelle et antérieure — date et lieu de naissance)

— les documents d'identité et de voyage (référence, durée de validité, dates de délivrance, autorité ayant effectué la délivrance, lieu de délivrance etc.);

— les autres éléments nécessaires pour établir l'identité du demandeur

— les lieux de séjour et les itinéraires de voyages

— les titre de séjour ou les visas délivrés par un Etat membre

— le lieu ou la demande a été déposée

— la date de présentation éventuelle d'une demande d'asile antérieure, la date de présentation de la demande actuelle, l'état d'avancement de la procédure et éventuellement la teneur de la décision prise.

3. En outre, un Etat membre peut demander à un autre Etat membre de lui communiquer les motifs invoqués par le demandeur d'asile à l'appui de sa demande et, le cas échéant, les motifs de la décision prise en ce qui le concerne. L'Etat membre sollicité apprécie s'il peut donner suite à la requête qui lui est présentée. En tout état de cause, la communication de ces renseignements est subordonnée au consentement du demandeur d'asile.

4. Cet échange d'informations se fait sur demande d'un Etat membre et ne peut avoir lieu qu'entre les autorités dont la désignation par chaque Etat membre est communiquée au comité prévu par l'article 18.

5. Les informations échangées ne peuvent être utilisées qu'aux fins prévues au paragraphe 1. Dans chaque Etat membre, ces informations ne peuvent être communiquées qu'aux autorités et juridictions chargées de :

— déterminer l'Etat membre responsable de l'examen de la demande d'asile;

— l'examen de la demande d'asile;

— la mise en oeuvre de toute obligation découlant de la présente convention.

6. L'Etat membre qui transmet les données veille à leur exactitude et à leur actualité.

S'il apparaît que cet Etat membre a fourni des données inexactes ou qui n'auraient pas du être transmises, les Etats membres destinataires en sont informés sans délai. Ils sont tenus de rectifier ces informations ou de les faire disparaître.

7. En asylsökande skall ha rätt att, på begäran, ta del av den information som utväxlats och som rör honom eller henne under den tid som den finns tillgänglig.

Om han eller hon konstaterar att informationen inte är riktig eller inte borde ha överförts har han eller hon rätt att erhålla rättelse eller radering av den. Denna rätt utövas i enlighet med de villkor som anges i paragraf 6.

8. I varje berörd medlemsstat skall överföringen och mottagandet av utbytt information registreras.

9. Dessa uppgifter skall bevaras under en period som inte är längre än nödvändigt för de ändamål för vilka den har utväxlats. Nödvändigheten av att bevara uppgifterna skall bedömas av den berörda medlemsstaten vid en lämplig tidpunkt.

10. Under alla omständigheter åtnjuter den utväxlade informationen minst samma skydd som den mottagande staten ger åt information av liknande karaktär.

11. Om uppgifterna inte behandlas maskinellt utan på något annat sätt, skall varje medlemsstat vidta lämpliga åtgärder för att genom effektiva kontrollmetoder garantera att denna artikel följs. Om en medlemsstat har ett övervakningsorgan av den typ som nämns i paragraf 12, kan den ge detta organ ansvaret för att garantera detta kontrollarbete.

12. Om en eller flera medlemsstater önskar datorisera behandlingen av alla eller en del av de uppgifter som nämnts i paragraferna 2 och 3, är datoriseringen bara möjlig om de berörda staterna har antagit lagstiftning som är tillämplig på denna behandling och som följer principerna i Strasbourg-konventionen den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter och om de har anförtrott den oberoende kontrollen av behandlingen och utnyttjandet av de överförda uppgifterna i enlighet med konventionen till ett lämpligt nationellt organ.

Artikel 16

1. Varje medlemsstat kan till den kommitté som åsyftas i artikel 18 framlägga förslag som syftar till revision av denna konvention och som har som mål att avskaffa svårigheter vid tillämpningen av den.

7. Un demandeur d'asile a le droit de se faire communiquer, sur demande, les informations échangées le concernant, aussi longtemps qu'elles sont disponibles.

S'il constate que ces informations sont inexactes ou n'auraient pas du être transmises, il a le droit d'en obtenir la rectification ou la disparition. Ce droit s'exerce dans les conditions prévues par le paragraphe 6.

8. Dans chaque Etat membre concerné, il est fait mention de la transmission et de la réception des informations échangées.

9. Ces données sont conservées pendant une durée n'excédant pas celle nécessaire aux finalités pour lesquelles elles sont échangées. La nécessité de leur conservation doit être examinée au moment approprié par l'Etat membre concerné.

10. En tout état de cause, les informations communiquées bénéficient au moins de la même protection que celles que l'Etat destinataire accorde à des informations de nature similaire.

11. Si les données ne sont pas traitées automatiquement, mais d'une autre façon, chaque Etat membre devra prendre des mesures appropriées pour assurer le respect du présent article par des moyens de contrôles effectifs. Si un Etat membre dispose d'un service du type de celui mentionné au paragraphe 12, il peut charger ce service d'assurer ces tâches de contrôle.

12. Si un ou plusieurs Etats membres souhaitent informatiser le traitement de tout ou partie des données mentionnées aux paragraphes 2 et 3, l'informatisation n'est possible que si les pays concernés ont adopté une législation applicable à ce traitement qui met en oeuvre les principes de la convention de Strasbourg du 28 janvier 1981 pour la protection des personnes à l'égard du traitement automatisé des données à caractère personnel et s'ils ont confié à une instance nationale appropriée le contrôle indépendant du traitement et de l'exploitation des données transmises conformément à la présente convention.

Article 16

1. Tout Etat membre peut soumettre au comité visé à l'article 18 des projets tendant à la révision de la présente convention et ayant pour but de supprimer les difficultés rencontrées dans le cadre de sa mise en oeuvre.

2. S'il s'avère qu'une révision ou modifica-

2. Om det visar sig nödvändigt att göra ändringar i eller tillägg till denna konvention för att förverkliga målen som uttalats i artikel 8 a i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och när detta förverkligande är förknippat särskilt med genomförandet av en harmoniserad asylpolitik och en gemensam viseringspolitik, skall den medlemsstat som har ordförandeskapet i Europeiska gemenskapens råd organisera ett möte för den kommitté som åsyftas i artikel 18.

3. Ändringar i eller tillägg till denna konvention antas av kommittén som åsyftas i artikel 18. De träder i kraft i enlighet med bestämmelserna i artikel 22.

Artikel 17

1. Om en medlemsstat stöter på större svårigheter på grund av en påtaglig förändring av omständigheter som var rådande vid slutandet av denna konvention, kan denna medlemsstat underrätta den kommitté som nämns i artikel 18 så att den kan föreslå åtgärder till medlemsstaterna för att handskas med denna situation eller anta de ändringar eller tillägg som framstår som nödvändiga att tillföra denna konvention och som träder i kraft i enlighet med vad som anges i artikel 16 paragraf 3.

2. Om, efter en tid av sex månader, den situation som beskrivits i paragraf 1 är likadan, kan kommittén eller i enlighet med artikel 18 paragraf 2 bemyndiga den medlemsstat som påverkas av denna förändring att provisoriskt suspendera tillämpningen av denna konventions bestämmelser. En sådan suspension får inte hindra förverkligandet av de mål som nämnts i artikel 8 a i fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen eller motverka medlemsstaternas andra internationella åligganden.

3. Under tiden för sådan suspension som åsyftas i paragraf 2 skall kommittén fortsätta sitt arbete för att revidera bestämmelserna i konventionen om den inte redan har nått fram till en överenskommelse.

Artikel 18

1. En kommitté skall inrättas bestående av en representant för regeringen i varje medlemsstat.

Ordförandeskapet i kommittén skall utövas

2. S'il s'avère qu'une révision ou modification de la présente convention devient nécessaire en raison de la réalisation des objectifs énoncés à l'article 8 A du traité instituant la Communauté économique européenne, cette réalisation étant liée notamment à l'établissement d'une politique harmonisée d'asile et d'une politique commune de visas, l'Etat membre exerçant la présidence du Conseil des Communautés européennes organise une réunion du comité visé à l'article 18.

3. Les révisions ou modifications de la présente convention sont adoptées par le comité visé à l'article 18. Elles entrent en vigueur conformément aux dispositions de l'article 22.

Article 17

1. Si un Etat membre rencontre des difficultés majeures du fait d'un changement substantiel des circonstances ayant présidé à la conclusion de la présente convention, cet Etat peut saisir le comité mentionné à l'article 18 afin que celui-ci propose aux Etats membres des mesures pour faire face à cette situation ou adopte les révisions ou les modifications qu'il apparaît nécessaire d'apporter à la présente convention et qui entrent en vigueur dans les conditions prévues à l'article 16 paragraphe 3.

2. Si, au terme d'un délai de six mois, la situation évoquée au paragraphe 1 persiste, le comité, statuant conformément à l'article 18 paragraphe 2, peut autoriser l'Etat membre affecté par ce changement à suspendre provisoirement l'application des dispositions de la présente convention sans que cette suspension puisse entraver la réalisation des objectifs mentionnés à l'article 8 A du traité instituant la Communauté économique européenne ou contrevenir à d'autres obligations internationales des Etats membres.

3. Pendant la suspension visée au paragraphe 2, le comité s'il n'est pas parvenu précédemment à un accord, poursuit ses travaux en vue de réviser les dispositions de la présente convention.

Article 18

1. Il est institué un comité composé d'un représentant du gouvernement de chaque Etat membre.

La présidence de ce comité est assurée par

av den medlemsstat som utövar ordförandeskapet i de Europeiska gemenskapernas råd.

De Europeiska gemenskapernas kommission kan delta i arbetet i kommittén och de arbetsgrupper som åsyftas i paragraf 4.

2. Kommittén har ansvaret för att pröva, på begäran av en eller flera medlemsstater, varje fråga av allmän natur rörande tillämpningen och tolkningen av denna konvention.

Kommittén beslutar om åtgärder som åsyftas i artikel 11 paragraf 6 och i artikel 13 paragraf 2 och ger det bemyndigande som åsyftas i artikel 17 paragraf 2.

Kommittén antar, i kraft av artiklarna 16 och 17, ändringar i eller tillägg till denna konvention.

3. Kommittén fattar sina beslut enhälligt utom när den beslutar enligt artikel 17 paragraf 2, i vilket fall den fattar beslut med en majoritet av två tredjedelar av ledamöternas röster.

4. Kommittén antar sina egna procedurregler och kan skapa arbetsgrupper.

Sekretariatet till kommittén och arbetsgrupperna tillhandahålls av de Europeiska gemenskapernas råds generalsekretariat.

Artikel 19

Vad beträffar Konungariket Danmark är bestämmelserna i denna konvention inte tillämpliga på Färöarna och Grönland om inte Konungariket Danmark förklarar motsatsen. En sådan förklaring kan göras när som helst genom kommunikation till Irlands regering, som informerar de andra medlemsstaternas regeringar om det.

Vad beträffar Franska republiken är bestämmelserna i denna konvention bara tillämpliga på Franska republikens europeiska territorium.

Vad beträffar Konungariket Nederländerna är bestämmelserna i denna konvention bara tillämpliga på Konungariket Nederländernas europeiska territorium.

Vad beträffar Förenade Konungariket är bestämmelserna i denna konvention bara tillämpliga på Förenade Konungariket Storbritannien och Nordirland. De är inte tillämpliga på de europeiska territorier för vilka Förenade Konungariket svarar för de externa relationerna utan en förklaring om motsatsen från Förenade Konungariket. En sådan förklaring kan göras när som helst genom en kommunikation till Irlands regering, som

l'Etat membre exerçant la présidence du Conseil des Communautés européennes.

La Commission des Communautés européennes peut assister aux travaux du comité et des groupes de travail visés au paragraphe 4.

2. Le comité est chargé d'examiner, à la demande d'un ou de plusieurs Etats membres, toute question d'ordre général relative à l'application et à l'interprétation de la présente convention.

Le comité établit les mesures visées à l'article 11 paragraphe 6 et à l'article 13 paragraphe 2 et donne l'autorisation visée & l'article 17 paragraphe 2.

Le comité adopte, en vertu des articles 16 et 17, les révisions ou les modifications de la présente convention.

3. Le comité prend ses décisions à l'unanimité, sauf lorsqu'il statue en application de l'article 17 paragraphe 2, auquel cas il prend ses décisions à la majorité des deux tiers des voix de ses membres.

4. Le comité établit ses règles de procédure et peut créer des groupes de travail.

Le secrétariat du comité et des groupes de travail est assuré par le Secrétariat général du Conseil des Communautés européennes.

Article 19

En ce qui concerne le Royaume de Danemark, les dispositions de la présente convention ne s'appliquent pas aux Iles Féroé ni au Groenland à moins d'une déclaration contraire du Royaume de Danemark. Une telle déclaration peut être faite à tout moment par communication au gouvernement d'Irlande qui en informe les gouvernements des autres Etats membres.

En ce qui concerne la République française, les dispositions de la présente convention ne sont applicables qu'au territoire européen de la République française.

En ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, les dispositions de la présente convention ne sont applicables qu'au territoire du Royaume des Pays-Bas en Europe.

En ce qui concerne le Royaume-Uni, les dispositions de la présente convention ne s'appliquent qu'au Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord. Elles ne s'appliquent pas aux territoires européens dont le Royaume-Uni assume les relations extérieures sauf déclaration contraire faite par le Royaume-Uni. Une telle déclaration peut être faite à tout moment par une communication au gouvernement de l'Irlande, qui en

informerar de andra medlemsstaternas regeringar om det.

Artikel 20

Denna konvention kan inte vara föremål för någon reservation.

Artikel 21

1. Denna konvention är öppen för anslutning av varje stat som blir medlem av Europeiska gemenskaperna. Anslutningsinstrumenten deponeras hos Irlands regering.

2. Den träder i kraft i förhållande till varje stat som ansluter sig den första dagen i den tredje månaden efter deponering av anslutningsinstrumenten.

Artikel 22

1. Denna konvention är föremål för ratifikation, accept eller godkännande. Instrumenten för ratifikation, accept eller godkännande skall deponeras hos Irlands regering.

2. Irlands regering underrättar regeringarna i de andra medlemsstaterna om deponering av instrumenten för ratifikation, accept eller godkännande.

3. Denna konvention träder i kraft den första dagen i den tredje månaden som följer efter deponering av instrumenten för ratifikation, accept eller godkännande från den sista stat som vidtar denna åtgärd.

Den stat hos vilken instrumenten för ratifikation, accept eller godkännande deponeras skall underrätta medlemsstaterna om datum för ikraftträdandet av denna konvention.

Som skedde i Dublin den 15 juni 1990 på danska, engelska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska och tyska språken, vilka alla texter har samma giltighet, i ett enda exemplar som skall deponeras i irländska regeringens arkiv, som skall överlämna en bestyrkt kopia till var och en av de andra medlemsstaterna.

informerera les gouvernements des autres Etats membres.

Article 20

La présente convention ne peut faire l'objet d'aucune réserve.

Article 21

1. La présente convention est ouverte à l'adhésion de tout Etat qui devient membre des Communautés européennes. Les instruments d'adhésion seront déposés auprès du gouvernement d'Irlande.

2. Elle entre en vigueur à l'égard de tout Etat qui y adhérera le premier jour du troisième mois suivant le dépôt de son instrument d'adhésion.

Article 22

1. La présente convention est soumise à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés auprès du gouvernement d'Irlande.

2. Le gouvernement d'Irlande notifie aux gouvernements des autres Etats membres le dépôt des instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation.

3. La présente convention entre en vigueur le premier jour du troisième mois suivant le dépôt de l'instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation de l'Etat signataire qui procédera le dernier à cette formalité.

L'Etat dépositaire des instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation informe les Etats membres de la date d'entrée en vigueur de la présente convention.

FAIT à Dublin, le quinze juin mil neuf cent quatre-vingt-dix en un exemplar unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise et portugaise, les textes établis dans chacune de ces langues, faisant également foi et étant déposés dans les archives du Gouvernement d'Irlande qui transmettra une copie certifiée conforme à chacun des autres Etats membres.

REGERINGENS PROPOSITION TILL RIKSDAGEN
OM STATSBUDETEN
FÖR 1998

HELSINGFORS 1997

ISSN 0785-7659

OY EDITA AB, HELSINGFORS 1997

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

| | Sid. |
|---|--------|
| Allmän motivering | A 5 |
| 1. Det samhällsekonomiska läget och den ekonomiska politiken..... | A 5 |
| 2. Budgetpropositionens uppbyggnad | A 17 |
| 3. Huvudlinjerna i förslaget till utgiftsstat | A 21 |
| 4. Huvudlinjerna i skatte- och avgiftspolitiken | A 41 |
| 5. Statens affärsverksamhet och fonder | A 42 |
| 6. Balansering av statsekonomin och statsskulden | A 45 |
| Sifferstat och detaljmotivering | 1 31 |
| Inkomster | 1 37 |
| 11. Skatter och inkomster av skattenatur | 1 37 |
| 12. Inkomster av blandad natur..... | 2 42 |
| 13. Ränteinkomster och intäktsföring av vinst | 5 62 |
| 15. Lån | 5 64 |
| Utgifter | 6 65 |
| 21. Republikens President | 6 65 |
| 22. Riksdagen | 6 67 |
| 23. Statsrådet | 7 70 |
| 24. Utrikesministeriets förvaltningsområde | 8 74 |
| 25. Justitieministeriets förvaltningsområde..... | 8 92 |
| 26. Inrikesministeriets förvaltningsområde..... | 9 103 |
| 27. Försvarsministeriets förvaltningsområde..... | 10 120 |
| 28. Finansministeriets förvaltningsområde..... | 11 131 |
| 29. Undervisningsministeriets förvaltningsområde..... | 13 157 |
| 30. Jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde..... | 17 208 |
| 31. Trafikministeriets förvaltningsområde | 20 272 |
| 32. Handels- och industriministeriets förvaltningsområde..... | 21 297 |
| 33. Social- och hälsovårdsministeriets förvaltningsområde..... | 24 336 |
| 34. Arbetsministeriets förvaltningsområde..... | 27 375 |
| 35. Miljöministeriets förvaltningsområde..... | 28 397 |
| 36. Statsskulden..... | 29 416 |
| Bilagor | |
| Ekonomisk översikt | I |
| Stöd som beviljas genom skattesystemet | II |

